

பல்சுவை

துமிழ்நெஞ்சி

www.tamilnenjam.com இட 2018

கந்த்
ஸ்ரூபக் காக்கும்
மைந்தன்

நன்மக்கள் உள்ளமெலாம் நல்லொளியால் நிரம்பட்டும்,
நன்னெறிபால் எல்லோரும் ஒருங்கிணைந்து திரும்பட்டும்!

பல்சுவை தமிழ்நெஞ்சல்

தோற்றம் 1972

மே 2018

ஆசிரியர் / வெளியிடுபவர் :

அமின் மொஹமெட்

இணையாசிரியர் :

முனைவர் பெண்ணியம் செல்வக்குமாரி

நிர்வாக ஆசிரியர் :

சஃபி மொஹமெட்

ஆசிரியர் குழு :

ஹிப்ஸர் ரஹ்மான்

நெல்லை உலகம்மால்

வசந்தி ஆதீத்தன்

கவிஞர் அ.முத்துசாமி

கவிஞர் ஈழபாரதி

கவிஞர் பாலமுனை பாறுாக்

ஆலோசகர்கள் :

“பைந்தமிழு” பாவலர் மா. வரதராசன்

கவிதாயினி சக்தி ஜோதி

கவிதாயினி அமுதா பொற்கொடி

எழுத்தாளர்கள், நன்கொடையாளர்கள்,
புரவலர்கள் மற்றும் விமர்சனம், அறிமுகத்திற்கு
நூல்கள் அனுப்ப அஞ்சல் தொடர்புகளுக்கு ...

புதிய வெளியீடுகள்...

R. விஜயலக்ஷ்மி

நீலங்கு
ஓண்டிமுந்தலு

தோற்று அலைவரி

TAMILNENJAM

59, rue des Entrechats, 95800 Cergy - France.

4, Sengeniyamman kovil street, Solainagar,
Muthialpet, Pondichery - 605 003. India.

புதிய ஆக்கங்களும், விமர்சனங்களும்
எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன.

நூல் விமர்சனத்துக்கு, நூலின் இரண்டு
பிரதிகளை அனுப்ப வேண்டும்.

படைப்புகளுக்கு படைப்பாளிகளே பொறுப்பு.
செவ்வைப் படுத்த ஆசிரியர் குழுவுக்கு
உரிமையுண்டு.

web : tamilnenjam.com

email : editor@tamilnenjam.com

தேவைக்கு தொடர்புக்கொள்ளவும்.

வாங்கடா நாம் லைப்ரரிக்கு போகலாம்...

அனைவரின் அறிவின் ஆலயம்
அநேக புத்தகங்களின் நிலையம்;
ஆழந்த அமைதியின் சரணாலயம்
அதுவே மனங்கவர் நூல்நிலையம்.

என்றென்றும் தவறாமல் வாசித்து
எண்ணற்ற நூல்களை நேசித்து
நாள்தோறும் ஞானத்தை யாசித்து
நல்வழி நடப்போம் நேரந்தனை பூசித்து.

தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியில் இலயித்து
அலைப்பேசி ஜாலத்தில் மெய்மறந்து
தினசரிப் பாடங்களில் மெத்தனம், அலட்சியம்
புரிந்தால் தேர்வில் தோல்வி நிச்சயம்.

செல்ஃபோன், டாப்லேட் முதலியவை
பயன்படுத்திட நிரந்தரத் தடை;
முகநூல் மற்றும் வாட்சப்
முழுதும் இங்கே கப்சிப்.

தமிழ் மொழியின் சரித்திரத்தை,
தினமும் நடந்திடும் விசித்திரத்தை
தெரிந்து நடப்போம் நற்பாதை
தெளிவுப் பெறுவோம் இப்போதே.

நூல்களுடன் வார இதழ், தினசரி
வாசிக்க உதவிடுவார் நூலக அதிகாரி;
நிர்வகிப்பார் நேர்த்தியாக கிரந்தாலயத்தை
பதிவுசெய்து வழங்கிடுவார் புத்தகத்தை.

கடின சொற்களுக்கு பொருளினை
கற்று வளர்த்திட அறிவினை
காண்போம் பற்பல அகராதிகள்
கழிவதுண்டு ஏகாந்த நாழிகள்.

திரும்பும் இடமெல்லாம் புத்தக இராசி
தலைத்தாழ்த்தி உளனே வா, இது வாசகரின் காசி;
பள்ளி முடிந்து மாலைப்பொழுதினில்
போய்வரலாம் வா, நூல்நிலையத்தினுள்.

முனைவர் வே. புகழேந்தி, பெங்களூரு.

கனமைடு பேசும் காத்திர மாநு

மு.பாஸ்கரன்

இல் வாரங்களுக்கு முன்பாக நெருங்கிய உறவினர் வீட்டுக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. அங்கிருந்த சின்னக் பிள்ளைகளிடம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அதில் ஒரு பையன், காந்தத்துண்டினைக் கையில் வைத்து கிடைத்த இரும்புப் பொருட்களை எல்லாம் ஒட்டி ஒட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அதைப் பார்த்ததும் என் நினைவுகள் பின்னோக்கி ஓடியது.

என் பள்ளிப்பருவத்தில் சக மாணவர்கள் யாரேனும் ஒருவனிடம் காந்தத் துண்டு கிடைத்துவிட்டால், அவன் செய்யும் சேட்டைகள் தாங்கவே முடியாது. அந்த காந்தத்தை மன்னில் போட்டுப் புரட்டி எடுத்து, அதில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் இரும்புக் குவியல்களை ஒன்றாக ஒரு காகிதத்தின் மேல் பகுதியில் வைத்துவிட்டு அக்காகிதத்தின் கீழ்மட்டத்தில் காந்தத்துண்டினை வைத்து, மேலிருக்கும் இரும்புத் துகள்களை நாட்டியம் ஆடச் செய்வதுண்டு. பொழுதுபோக்குச் சாதனங்கள் பூதாகாரமாக நம் வீடுகளின் உட்புகாத காலகட்டத்தில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக அறிவுப்பூர்வமான கிராமத்துவிளையாட்டுகள் வழிநெடுகிலும் காணக்கிடைக்கும்.

இந்த சம்பவத்தை உறவினர் வீட்டுச் சிறு பிள்ளையிடம் சொன்னேன். “அப்படியா? எங்கே அதுபோல் செய்து காட்டுங்கள் பார்ப்போம்” என்றான் ஆர்வமாக. நானும் செய்து பார்க்கலாமென்று வீட்டுக்கு வெளியில் வந்தபோதுதான் ஒரு சமகால உண்மை சம்மட்டியாலயித்தது. காந்தத் துண்டுகளை விட்டுத் தழாவ இப்போதெல்லாம் எங்கே மன் இருக்கிறது? வீட்டுக்கு வெளியே கண் முன்னே தெரிவதெல்லாம் கான்கரீட் காடுகள், சிமெண்ட் மற்றும் தார்ச்சாலைகள். வீட்டுக்கு உள்ளே சொல்லவே வேண்டியதில்லை, இரண்டடி மன் தரை இருந்தாலும் அதனை சிமெண்ட் தரையாக மாற்றிவிடுவதில்

தான் எத்தனை ஆனந்தம் நமக்கு..! நிலைமை இவ்வாறு இருக்க, மழைநீர் நிலத்துக்கடியில் எவ்வாறு எவ்வழியாக உட்புகும்? என்ற கேள்வியை மீண்டும் மீண்டும் மனதுக்குள் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தேன். என் மனக் கேள்விக்கு செயல்வடிவம் கொடுப்பது போல், சென்ற வாரம் முதல் துவங்கி துவம்சம செய்துகொண்டிருக்கிறது வடமேற்குப் பருவமழை எனும் மாமழை.

இதே மழை கடந்த வருடம் பொய்த்துப் போன்போது, மழை ஏமாற்றிவிட்டதாக யாரைப்பார்த்தாலும் சொல்லி கூட கான் டிருந்தத்தை மறந்திருக்கமாட்டோம். மின் தட்டுப்பாடு, குடிநீர்த் தட்டுப்பாடு, காலாகாலத்தில் அணைகள் திறக்கப்படாதது என் எல்லாவற்றுக்கும் அதையே காரணம் காட்டப்பட்டதை அறிவோம். அப்படிப்பட்ட இன்றியமையாத வாழ்வாதாரமான மழை இப்போது கொட்டித் தீர்க்கும்போது ஏன் கூப்பாடு போடுகிறோம்?

இப்போதெல்லாம் மழை பருவம் தவறாமல் பொழிவதில்லை, அப்படி வந்தாலும் அத்தனை பேரின் வாழ்நிலையையும் ஆட்டிப்படைத்துவிட்டுச் சென்றுவிடுகிறது. எல்லா அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தையும் அறைமணி நேரத்தில் வாய்ப்பினக்கவைக்கும் வல்லமை பொருந்தையதாக பொழுந்துத் தள்ளி விடுகிறது இப்போதைய மழை காலங்கள் அகழிவாராய்ச்சி செய்து கண்டுபிடிக்க வேண்டியதில்லை. சென்ற வருடத்துக்கு முந்தைய வருடம்.. அதாவது 2015-ம் ஆண்டு இறுதியில், சென்னை மற்றும் கடலூரில் பேய்மழையின் பிடியில் இறுகிப்போனோம். நாழும், அரசும் என்னென்ன தவறுகள் செய்தோம், என்னென்ன சரியாதவையைச் செய்யாமல் விட்டோம் என்கிற கட்டாய உண்மைகளைக் கண் முன்னே கண்டோம். மழைவிடும்வரை காத்திருந்து, பின்னர் அது ஓர் ‘கெட்ட’ கனவென மறந்து சட்டென பழைய ‘நல்ல’ வாழ்க்கைக்கு மாறினோம். ஆகாயத் தாமரை தொடங்கி, அத்தனை ஆக்கிரமிப்புக்கும்

அரசே காரணம் என ஆட்காடிவிரலுக்கு அதிகவேலைகொடுத்து அலுத்துப்போனோம். மற்றபடி ஆக்கிரமிப்புகளிலும், அடங்காத வெள்ள நீர் வடியாமல் போவதிலும் நம் பங்கு எதுவுமே இல்லை என்று வெள்ளந்தியாக நகர்ந்து போனோம்.

நம் வீட்டுக்கும், அடுத்தவீட்டுக்கும் இடையில் சாக்கடை நீர் சமயத்தில் ஸ்தம்பித்து நிற்பதைப் பார்த்திருப்போம். சிறு பிளாஸ்டிக் பை ஒன்று நேராக ஒடவேண்டிய கழிவுநீரை மடைமாற்றம் செய்துகொண்டிருக்கும். அதனை ஒரு சூச்சியால் நீக்கவிட்டு கழிவு நீர்க்குவியலைச் சரி செய்துவிட்டு கடமையாற்றக் கிளம்பி விடுவோம். மறந்தும் கூட பிளாஸ்டிக் பொருட்களால் உண்டாகும் அபாயத்தை அறியமாட்டோம், அறிந்திருந்தும் அதனை ஒதுக்க மனதளவில் நிலைக்கவும் மாட்டோம்.

இதை நான் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இதே நொடியில் எத்தனை டன் பிளாஸ்டிக் பைகள் உற்பத்தியாகிக் கொண்டிருக்கும்? எத்தனை டன் பிளாஸ்டிக் பொருட்கள் நுகர்வோர் தம் வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்களை அடைத்து, வியாபாரிகளால் வழங்கப்படும் என்பதை நினைத்தால் தலை சுற்றுகிறது... கூடவே தலைகுனிவையும் தருகிறது. டிபன் பாக்ஸ் எடுத்துச்சென்று கறி வாங்கிவந்த காலமும், பண ஒலைப்பையில் மீன் வாங்கிவந்த காலமும் எப்படி மாறியது? அந்த மாற்றத்தின் மூலமாக நாம் அடைந்திட்ட ஆக்சிசிறந்த பலன் என்ன? Use & Throw கலாச்சாரத்தின் மீது நமக்கேன் அப்படியொரு அற்பமான மயக்கம்? பேனாவுக்கு இங்க் போட்டதெல்லாம் மாறி இப்போது கேட்ரிஜ் பேனாவை பிள்ளைகளுக்கு வாங்கித்தருகிறோம். குடங்களை எல்லாம் பரண்மீதோ பழைய விளைக்கோ போட்டுவிட்டு பிளாஸ்டிக் டிஸ்பென்ஸரில் தண்ணீர் பிடிக்கிறோம் அதுவும் விலைக்கு வாங்கிய தண்ணீர். “அட இது கூடவா பிளாஸ்டிக்கல் வருது..?” என அங்கலாய்த்தும் அதிசயித்தும் கெட்டுப்போவோம். எத்தனை வேகமாக மாற முடியுமோ அத்தனை வேகமெடுப்போம்,

விவேகமின்றி. இருப்பதை விரைவாகத் தவற விட்டு அல்லது தொலையை விட்டு, இல்லாததை இருட்டில் தேடுவது தான் நாகரிகம் என்று நம்பிக்கொண்டிருக்கிறோம். மலைகளை உடைத்து பாதையில் போட்டு, வயல்வெளிகளையும், சமவெளிகளையும் மலைமேடாக மாற்றி, அக்கறைப் பதிவுகளை அவசரமாக ஷேர் செய்துவிட்டு ஆற்று மணலை திருட்டு லோடாக இருந்தாலும் வாங்கி வீட்டை எழுப்பி...இவ்வாறாக நாம் எல்லா விதத்திலும் மாறிக்கொண்டே இருப்போம், ஆனால் இயற்கை மட்டும் மாறவே மாறாமல் அது தன் வேலையைச் சரிவரச் செய்துகொண்டே இருக்கவேண்டும் என்பது எத்தனை அபக்தமான, அபத்தான பேராசை...?

வராதா..! என ஏங்க வைத்து, பின்னர் என் வந்தது? ப்போதுபோதும்எனக்கேட்க வைக்கும் விதத்தில்தான் இன்றைய மழைகள் விஸ்வரூபம் எடுக்கிறது. மக்களை எப்பும் தூடாகவே வைக்கிறுக்கத் துடிக்கும் காட்சி ஊகங்கள் வேறு தன் பங்கிற்கு நுப்பமாக அனுகவேண்டிய நேரலையை நொறுக்கி விளையாடி வருகிறது. அமைதியான உண்மையை விடவும் பறப்பான போய்பே மேல் என்பது போல் சிற்றிப்பது ஊக ஓட்டப்பறந்துபத்தில் நியாயமாகச் சித்தரிக்கப்படுவது நல்லதற்கில்லை.

ஒரு காலத்தில் ஒரு மாதம் முழுக்கப் பெய்யவேண்டிய மழை, இப்போதெல்லாம் ஒர் இரவில் கொட்டித் தீர்த்துவிடுகிறது என்றால், முன்பைவிடவும் அதிக அளவில் நாம் பொறுப்புன் இருக்கவேண்டும், போதிய நீர் நிலைகளை அமைத்துப் பராமரித்திட வேண்டும் என்பது தான் பொருள். நிதர்சன நிலை அதுவாக இல்லை. ஆனால் ஒருவரை குறை சொல்லிவிட்டு அடுத்த வேலைக்குத் தாவலவேண்டிய அவசரமான ஒரு வழிக்கை நமதாகிப்போயிற்று இவையாவும் நம் தரப்பு

நியாயம் தவறும் உண்மைக்கூற்றுகள் என்றால், அரசுக் தரப்பில் ஆற்றப்படும் அசகாய (!) பணிகள் எப்படி இருக்கிறது என்பதை சின்ன விவாதத்தில் சுருக்கிச் சொல்லமுடியாத இழிநிலையில்தானே நிலவுகிறது. சட்டென மாறும் வானிலை, பட்டென அறையும் போக்கைக் கையில் எடுத்துவிட்டதை இன் னும் எவ்வளவு காலத் துக்கு அறிந்தும் அறியாமல் நடிக்கப்போகுது நம் அரசுப்பழைய கொள்கைகளைக் கையாளும் அரசுகள்? தாம்பரத்தில் ஒரு குழந்தை பேருந்தின் துவாரம் வழியே தவறி விழுந்து

இறந்துபோனால், அதனைத் தொடர்ந்து பள்ளிப்பேருந்தின் நடைமேடையில் கவனம் செலுத்துவார்கள். கும்பகோணத்தில் தீவிபத்தில் பள்ளிக்கும் குழந்தைகள் அதன்பினர் பள்ளிகள் யாவும் தீப்பிடிக்காத சூரையும், அவசர வெளியேற்ற வாயில்களை எயும் அமைத்திட வலியுறுத்துவர். மின் கம்பி அறுந்து

இரண்டுபேராவது செத்தால் மட்டுமே அது குறித்து தடுப்புச் சட்டங்கள் கொண்டுவருவார்கள். இப்படித்தான் இருக்கிறது நம்மை ஆன், நம்மால் உருவாக்கப்பட்ட அரசு நிர்வாகம். காலப்போக்கில், பூமியில் நிகழும் அசாதாரண மாற்றங்களின் அடிப்படையில், நமது நீர்த்தேவைக்காக கருணையோடு உருமாறிக்கொட்டும் கனமழையின் காத்திர மொழியின் போக்குப் புரிந்தும், பொருள் அறிந்தும் அதற்கேற்ப செயல்திட்டங்களையும், மழைக்கெதிரான மாற்று வியுகங்கள் வகுக்கப்படும்வரையிலும்....

ரிப்பன் கட்டிடத்தில் மழைக்கென ஏற்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாட்டு அறைகளும் முழுகவே செய்யும். ■

காலம் கடந்து கதறுகிறோம் எழுத்திலே
கவலைகளை கேட்டு பெற்றோம் சுயநலத்தாலே
தேவைகளை தானாக தீட தொடங்கினாலே
பலனாற்ற பாதையில் மெனனமே போராட்டமாக!

நீண்ட நாளின் மறைவிலே வீரமிங்கீ
வூற்றுகை பலனாக சீர்ந்த மாணவர்கள்
தோள் கொடுத்து தூங்கிய தழிழ்னை
தூங்க முடியாமல் மெனனமீ போராட்டமாக!

உயிர்கள் ஊசவில் உயிர் பெற்று
விழிப்புணர்வு மக்களுக்கிடையே இங்கே
தடைகளை மீறி தாவி செல்லுகிற
மனமும் ஓய்ந்து மெளனமிட போராட்டமாக!

வரப்புகளில் காணாத புற்களும் மெனனத்தில் வருகையில்லாத தண்ணீருக்காக இங்கே தொலைக்க சுட்டாத சுயபுத்தியால் சாட்கையடி குந்துகே இயற்கை மெனனமே போராட்டமாக!

മെണ്ണുപ്പോരൂട്ടുമെ

கவிதைகள்

பாலு ரோகா. கோ

கண்மணியே உயிர் காதலியே கலங்காதே
 காத்திருக்கும் கண்களும் என்னை தேடுமெடி
 தேடி வரும் தென்றலும் தழுவுமெடி
 தழுவியத் தென்றலும் தாது சொல்லுமெடி
 எனது சுவாசத்தில் ஜீவன் வாழுமெடி
 மலரும் உன்னை கண்டு வாடுமெடி
 மெளனமும் தானாகவே மெல்லிசை கூட்டுமெடி
 தனிமையில் மனம் தேடி செல்லுமெடி
 இதயத்தின் வலியும் இதமாகி இனிக்குமெடி
 காலம் சேர்த்துவிடும் கண்மணியே கலங்காதே!

ବେଳେ... କିମ୍ବାଲେ...

▲ ஓவியக்கலைஞர் R. இராஜராஜனுடன்
இதழாசிரியர் தமிழ்நெஞ்சம் அமின்.

"குநந்தேன் கராப்பகல் அற்ற கூடத்தே"

-கிளையனி

தமிழ் மரபைக் காக்கும் கௌந்தன்

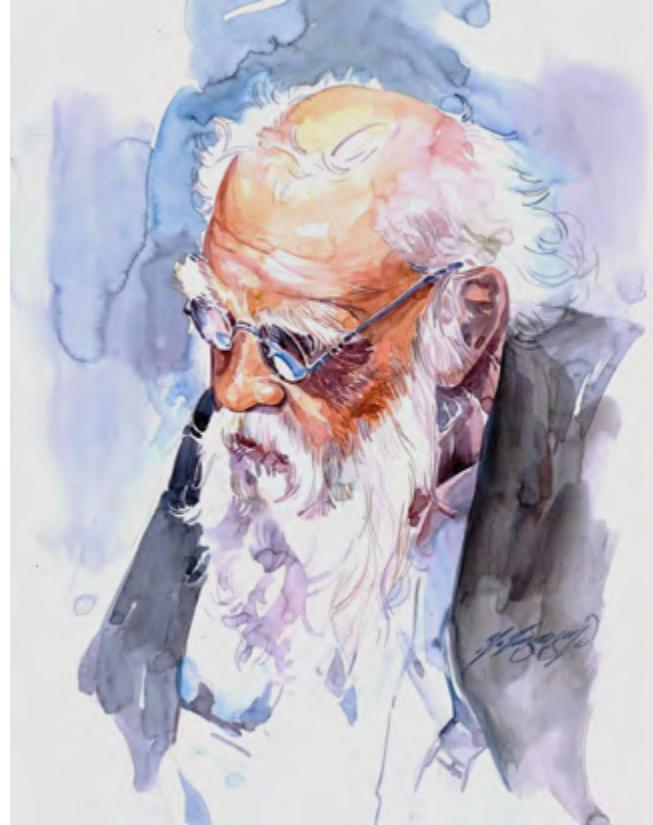

ஓவியர் R. ராஜராஜன்

கலை ஓர் அற்புதமான வடிவம். ஐம்புலனுக்குள் ஊட்டுநுவி, கண் வழியே உனரும் கலை ஓவியக்கலை. இவ்வோவியக்கலையை வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க கலையாக உருவாக்கியிருப்பவர் பாரதியார் பல்கலைக்கூட பேராசிரியர் இராஜராஜன்.

“ மரபோ, நவீனமோ, நாகர்கமோ
 தேவைக்கான எந்த வடிவமைப்பும்
 யாரோ ஒரு ஓவியனின் கீறலிலிருந்து
 தொடங்குகிறது” இது பெருமை
 மிகு ஓவியர் திரு. இராஜராஜனின்
 கூற்று. ஆம் தேவைகள்தாம்
 கண்டுபிடிப்புகளின் தாய்
 என்பதன் கருத்தை அழகியலாக்கிக்
 கொடுத்திருப்பவர் இவர். ஆயிரம்
 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்து,
 வலிமையான கப்பற்படையை
 உருவாக்கி, வரலாற்றில் நீங்கா
 இடம் பெற்ற முதலாம் இராசேந்திர
 சோழனை வார்த்தை தமிழுலகுக்கு
 ஈந்து தமிழனைத் தம் ஓவியத்தால்
 பெருமையறச் செய்திருப்பவர்,
 கலாபிடிவிருது, சேவாரத்தனா விருது
 எனப் பலவிருதுகள் பெற்றதோடு
 எட்டு மாணவர்களைக் கொண்டு
 மிகப் பெரிய கொலாஜ் ஓவியத்தை
 வரைந்து அசிஸ்ட் உலகச் சாதனைப்
 புரிந்திருப்பவர் திரு. இராஜராஜன்
 அவர்களின் நேர்காணல்...

▲ நீர் வண்ணத்தில் பகுத்தறிவுப் பாசறை தந்தை பெரியார்.

▼ கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை
 தலைநகராக கொண்டு ஆண்ட முதலாம்
 இராசேந்திர சோழன். இவன் இராசராச
 சோழனின் மைந்தன்.

சங்க கால பூம்புகார்.

◆ உங்கள் இளமைக்கால ஓவியங்கள் பற்றி சொல்லுங்கள்?

சிறு வயதில் இயந்திரங்கள் இயங்குவதும், மோட்டார்களின் மீதும் ஆர்வம், அப்போ தெல்லாம் ஓவியம் தீட்டுவதை ரசிக்கும் உணர்வு இருந்தது, ஒரு முறை, மயிலாடுதுறை முத்துவக்கீல் சாலையில் ஒரு சுவரில் அழுக்கு ஆடையுடன் ஒருவர் சுரித்துண்டுகளால் தீட்டிய அபார கோட்டோவியங்கள் என்னை கிறுகிறுக்க வைத்தது, 13 வயதுக்கு மேல்தான் ஓவியத்துக்கான பாதையினை தெரிந்துகொண்டேன்.

◆ ஓவியத்தின் மீது ஒரு காதல், அல்லது ஈடுபாடு வர காரணம் எதுவென கருதுகிறீர்கள்?

பசுமையான நினைவுகள், எனது புதினொன்று வயதளவில் எனக்குள் ஓவியத்துக்கான புலன் இருப்பதை உணர்ந்துகொண்டேன், அதற்கு காரணம் அடிப்படையில் எனக்குள் இருந்த ரசனையுணர்வுகள், எனது மாமா திரு. அசோக்குமார் நன்றாக டிராயிங் செய்வதை ரசிப்பேன், அவரது ஸ்கெட்ச் நோட் எனக்குள் இருந்த தாகத்தை கீறியது, அவரது ஸ்கெட்ச்களில் மேலைநாட்டு தாக்கம் நிறைந்து கிடக்கும், அவர் அதீத ஆங்கில மோகம் கொண்டிருந்தார், எனினும் அவர் ஓவியம்

தீட்டுவதை குறைத்துக்கொண்டு, சென்னையில் உள்ள கேட்டரிங்க் டெக்னாலஜியில் 1970 களில் சேர்ந்து டிப்ளோமோ படித்தார், அவரிடம் இருந்த திறமையும், ஆங்கிலமும் அவரை ஜஹராபாத்தில் இயங்கிவரும் சன் சிப் எனும் பழ உணவு ஏற்றுமதி நிறுவனத்தின் மிக உயரிய பதவியில் அமரவைத்தது. அவரின் இன்ஸ்பிரேஷன் எனக்கு ஒரு வெளிச்சத்தை கொடுத்தது. ஓவியம் குறித்து அறிந்து கொள்ள பெரிய வசதிகள் எதுவும் இல்லாத காலமது. வர்த்தக விளம்பரங்களில் இருக்கும் ஓவியங்களில் ஈடுபட்டேன், அப்போது மயிலாடுதுறை முனிசிபல் மேனிலைப்பள்ளியில் ஒன்பதாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே வர்த்தக ஓவியங்களில் எனது பயணத்தை தொடங்கி னேன். படிப்பை காட்டி ஒவ்வொரு ஓவியத்தொழில் ஈர்த்தது. பதினேராம் வகுப்போடு பள்ளி படிப்பை நிறுத்திவிட்டு முழுநேர ஓவியத் தொழிலாகிப்போனேன். அதன்பின் கும்பகோணம் ஓவியக்கல்லூரியில் பயின்று வந்த எனது நண்பர் மாயவரம் பாலு என்பவர் என்னை தனது சொந்த முயற்சியில் கும்பகோணம் ஓவியக்கல்லூரியில் சேர்த்து விட்டார், அப்போதுதான் நான் தொழிலாக செய்துகொண்டிருந்ததை தாண்டி ஓவியம் எனும் மாபெரும் கலை இருப்பதை உணர்ந்தேன். அந்த நுழைவு அனுபவம் மகத்தானது.

◆ உங்கள் குடும்பம்,
அதை சார்ந்த சூழல்
பற்றி விளக்குங்கள்?

பாரம்பரிய
விவசாயக்குடும்பம்
எங்களுடையது, எனது தந்தை
யார் திரு. ரெங்கநாதன் அவர்கள்
மயிலாடுதுறையில் அஞ்சல்துறையில்
தபால்காரராக பணியாற்றினார்,
அம்மா ரெ. ரெத்தினாம்பாள்
அவர்கள் இன்றும் மயிலாடு
துறையை அடுத்த நத்தம்
கிராமத்தில் இருக்கிறார்கள்,
எங்கள் தலைமுறையிலேயா
முதல் ஓவியனாக இருந்ததால்
என் வழியிலேயே என்னை
வளர்ச்செய்தார்கள். ஒரே
பின்னை எனபதால் அவர்கள்
அளித்த சுதந்திரம் இன்றும்
எனக்கு உணர்வோடு பயணிக்க
செய்கிறது. 1991 ஆம்
ஆண்டு முதல் புதுச்சேரியில்
உள்ள பாரதியார் பல்கலைக்கூடம்
எனும் நுண்கலைக்கல்லூரியில்
ஓவியத் தில் உதவி பேராசிரியராக
பணியாற்றி வருகிறேன். எனது
மனை விமல்லிகா, ஒரே
மகள் மகள் காயத்ரி. வீடு
புதுச்சேரி சுதானா நகரிலும்,
எனது ஸ்டுடியோ புதுச்சேரி
லாஸ்பேட்டையிலும் உள்ளது.

◆ வரலாற்று
சிறப்புமிக்க கோழமன்னன் ராசேந்திர
கோழனின் ஓவியத்தை
வரைவதற்கு உரிய
தூண்டலை எங்கிருந்து
பெற்றீர்கள்?

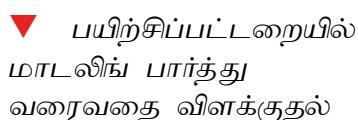
கங்கை கொண்ட கோழபுர
மேம்பாட்டுக் குழுமத்தின் தலைவர்
பொறியாளர். திரு. இரா. கோமகன்
அவர்கள் என்னை தொட்டுக்கொண்டு
ராசேந்திர கோழனின் ஓவியம் தீட்ட

▲ கலைக்கூடத்தில்...

▲ என்னை
வண்ணத்தில்...

▼ பயிற்சிப்பட்டறையில்
மாடலிங் பார்த்து
வரைவதை விளக்குதல்

▲ இரா.கோமகன். கங்கைகாண்ட சோழபுர மேம்பாட்டு குழுமத்தின் தலைவர். தமிழக அரசின் பொதுப்பணித்துறை சிவில் இஞ்சினியர்.

வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார், அவர். தமிழக அரசு பொதுப்பணித்துறையில் சிவில் இஞ்சினியராக பணியாற்றுகிறார். தமிழகத்தின் பல்வேறு கோவில்களின் சிறப்பையும், தமிழக தொன்மை குறித்த ஆழமான நடுபாட்டையும் கொண்டவர், 2014 ஆம் ஆண்டு, ராசேந்திர சோழன் அரியனை ஏறிய 1000 ஆவது ஆண்டு விழாவையும், கங்கை காண்ட சோழபுரம் கோவிலின் கும்பாடிஷேஷன்தையும் வெகு விமரிசையாக நடத்தியவர். அவரது தொடர்பில் தொல்பொருள் துறையை சேர்ந்த பல்வேறு அறிஞர் பெரும்களும், சான்றோர்களும் உள்ளனர், அவர்களின் ஒப்பதுலோடு இந்த மாட்பூரும் பணி என்னிடம் வழங்கப்பட்டது.

இது வெறும் ஓவியப் பணி மட்டுமல்ல , 1000 ஆண்டுக்கு முன் வாழ்ந்த ஒரு பேரரசனை இந்த கால தலைமுறைக்கு காட்சிபடுத்தும் நுட்பமான பணி. ஒரு மாதகாலத்தில் இந்த ஓவியத்தை முடித்தேன், ஆனால் வரலாற்று தரவுகளோடு உரிய ஆவணங்கள், கள ஆய்வுகள், கருத்தாக்க வரைவுகள், திருத்த முன்னேற்றங்கள் என ஒருவருடகாலம் ஆனது. ராசேந்திர சோழனின் உருவம் காணப்படுகின்ற தஞ்சை பெரியகோவில், திருவாரூர் தியாகேசர் கோவில், கங்கை கொண்ட சோழபுரம் கோவில், கும்பகோணத்தை அடுத்த மானம்பாடி எனும் கிராமத்தில் ராஜேந்திர சோழனால் எடுப்பிக்கப்பட்ட நாகநாத சவாமி கோவில் மற்றும், சோழர்கால செப்பேடுகளின் தமிழாக்கம், மற்றும் தமிழக வரலாற்று நால்கள் ஆகியவை ஆய்வுக்குறிய களமாக இருந்தன. பலநாறு கோட்டு வரைவுகளிலிருந்து சோழ பெருவேந்தன் முதலாம் ராசேந்திர சோழன் நம்தலைமுறைக்கு வண்ண ஓவியமாக காட்சியளிக்கிறான்.

இந்தியாவிலேயே ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஒரு கப்பல் படையை முதன் முதலாக உருவாகிய பெருமை ராசேந்திர சோழனையே சேரும், அதன் காரணமாக அவனை பெருமைபடுத்தும் வகையில் சிலவருடங்களுக்கு முன் மத்திய அரசு ஒரு அஞ்சல் தலையை வெளியிட்டது. அதில் இருந்த உருவம் ராசேந்திர சோழன் அல்ல எனவும் அதை மாற்றி வெளியிடவேண்டும் என்று தமிழக வரலாற்று ஆர்வலர்கள் கடிதம் எழுதினார்கள், அதனை ஏற்றுக்கொண்ட மத்திய அரசு தமிழக அரசிடமும், தஞ்சாவூர் தமிழ் பல்கலைகழகத்திடமும், தொல்பொருள் துறையிடமும் ராசேந்திர சோழனின் உருவத்தை கேட்டனர், எங்கும் இல்லை என்ற நிலையில், அறிஞர் குழு வாயிலாக உருவாக்கி தர மத்திய அரசு ஆலோசனை கூறியது, அந்த அடிப்படையில் கங்கை கொண்ட சோழ மேம்பாட்டுக்குமும் ஒரு ஆலோசனைக்கு முடிவை ஏற்படுத்தியது, டாக்டர். குடவாயில்

பாலசுப்ரமணியன், மற்றும் டாக்டர்.பத்மாவதி, டாக்டர். இல.தியாகராச, பொறியாளர். இரா. கோமகன், போன்றவர்களும் உள்ளிட்ட 18 பேர் இருந்தனர். அதில் கல்வெட்டு ஆய்வாளர்கள், தொல்பொருள் துறையில் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்ற அதிகாரிகளும், வரலாற்று ஆர்வம் கொண்ட புகைப்படக்கலைஞர்களும் இடம்பெற்றிருந்தனர். இந்த குழுவின் பரிந்துரையில் எனக்கு இந்த பணி வழங்கப்பட்டது. ஏற்கனவே நான் உருவாக்கி இருந்த சங்ககால பூம்புகார் நகரமும், ஒளவையார் ஓவியமும், பிரமாண்ட கொலாஜ் ஓவியமும், இன்னபிற ஓவியங்களும் என்னை தேர்ந்தெடுக்க வாய்ப்பை வழங்கியது.

இந்த ஓவியம் வரைந்து முடித்ததும் இதன் பிரதி கடந்த 2017 ஆகஸ்ட் 13 ஆம் தேதி சிங்கப்பூரில் உள்ள தமிழர்கள் முயற்சியில் சிங்கப்பூரில் உள்ள உமருப்புலவர் அரங்கில் பினாங்கு துணை முதலமைச்சர், மாண்புமிகு ராமசாமி அவர்களால் திறந்துவைக்கப்பட்டது.

மேலும் இந்த ஓவியம் அடுத்த தளத்திற்கு செல்ல தயாராக உள்ளது.

இந்த ஓவியத்தின் சிறப்பு என்னவென்றால் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்வாழ்ந்த ஒரு பேரரசனின் தோற்றத்தை அன்றைய ஓவியம், மற்றும் சிறபங்களை அடிப்படையாக கொண்டு அதே ஆடையைமைப்பு, ஆபரணங்கள், கிர்டம், போர்வாள், குதிரை, அதன் அலங்கார ஆபரணங்கள் போன்றவற்றை ஓருவாக்கும் முயற்சி, முக அடையாளத்தை தஞ்சை பெரியகோவிலில் உள்ள சோழர்கள் கால சுவரோவியத்தில் உள்ள ராசேந்திர சோழனின் முகமும், உடலும் அலங்காரங்களும் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் உள்ள சிறபத்தையும், கம்பீரமான மீசையை மானம்பாடியில் உள்ள ராசேந்திர சோழனின் புடைப்பு சிறபத்தின் முகத்தில் இருந்தும், பெறப்பட்டது. கப்பல் தமிழகத்தின் 10 ஆம் நூற்றாண்டின் பாய்மர கப்பலின் வடிவம், சோழர்கள் கால செப்பேட்டில் குறிப்பிட்டுள்ள படி ராசேந்திர சோழன் “சிவனால் எரிக்கப்படாத மன்மதன்” என்ற கருத்துக்கேற்ப அவனது தோற்றபொலிவை சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அவன் பேரழகனாகவும், கட்டுடலோடும், அரசு குலத்துக்கே உரிய நிறமும் இங்கே

ராமாலை ஜெஷவரா சுழனு

தீட்டப்பட்டுள்ளது. அவன் பெற்றிருக்கும் வாள் சோழர்கள் காலத்தை சேர்ந்த கனமான வாள். இந்த வகை வாள் இன்று ஒன்று கூட காணப்படவில்லை, இந்த வடிவ வாள் சோழர்கள் கால சுவரோவியத்தில் உள்ள திரிபூராந்தகரின் கரங்களிலும், சோழர்கள் கால தூர்கை சிறபத்திலும் காணப்படுகிறது. அவன் பேரழகனாக, மென்மையான முகத்தோடு இருந்தாலும், பிடிவாதக்காரன், பலபோர்களை நடத்தியவன், இவனை எதிர்த்து பெரும்பாலும் எந்த அரசனும் போரிடுவது கிடையாது, காரணம் இவர்கள் நடத்தும் போரில் எந்த சமரசமும் இருப்பதில்லை, எதிர்த்து போரிடவனின் நாடு இருந்த இடம் தெரியாமல் வேரோடும், வேரடி மன்னோடும் அழிந்து போகும் வகையில் போர்கள் இருக்கும், சோழர்களில் இவனைப்போல எந்த அரசனும் மீசை வைத்தது கிடையாது, சாயலில் திப்புசல்தான் மீசையைபோல கண்ணத்தை கடந்து காதுவரை நீண்டிருக்கும்,

இவ்வாறு கங்கையும், கடாரமும் கொண்ட பெருவேந்தன் ராசேந்திர சோழனின் திருவுருவம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவனது பெரும்படை ஆந்தி ராவை கடந்து வெங்கி நாடு வரை சென்று அங்கிருந்து வங்காளவிரிகுடாக் கடலை கடந்து பர்மா, மலேஷியா, சுமத்திரா, ஜாவா, இலங்கை, லக்ஷி தீவுகள் போன்ற பிற தேசங்களையும்

சோழபேரரசின் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவந்தது.

◆ உங்கள் வாழ்வின் மறக்கமுடியாது தருணங்களை நினைவு கூறுங்கள்?

2010 ஆம் ஆண்டு சங்ககால பூம்புகாரை ஓவியமாக்கினேன், சிலப்பதிகாரம், பட்டினப்பாலை, மணிமேகலை ஆகிய இலக்கியங்களில் இடம்பெற்ற வர்ணனைகளைக் கொண்டு தீட்டப்பட்ட ஓவியம் அன்றைய தினசரிகளில் செய்தியாக வெளியானது. சென்னை புதிப்பை கண்ணுற்ற அன்றைய தமிழக சென்னை

கலாபீதம் விருது, சேவாரத்னா விருது, கலை கலாச்சாரத்துக்கான ரோட்டரி கிளிப் பதுக்ஸேரி மண்டல விருது, மிகப்பெரிய காகித கொலாஜ் ஓவியத்தை 8 மாணவர்களோடு உருவாக்கியமைக்காக அசிஸ்ட் உலகசாதனை சான்றிதழ் போன்றவைகளை குறிப்பிடலாம்.

◆ பழைய ஓவியங்களுக்கும் இன்றைய ஓவியங்களுக்கும் இடைவெளி இருப்பதாக உணர்கிறீர்களா, அப்படி இருந்தால் அந்த இடைவெளியை எப்படி சமன் செய்யலாம்?

ஓவியம் என்பது தொழிற்கலை (PROFESSIONAL ART) இது காலத்தின் தேவைக்காக மாற்றிக்கொள்ளக்கூடிய தன்மை கொண்டது, ஆதி மக்களின் நாகரீகத்துக்கும், தேவைக்குமான ஓவியங்கள் ஒருவகை, 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தீட்டப்பட்ட அஜந்தா ஓவியங்களின் சமய சாயல்கொண்ட தேவைகள் ஒருவகை, ஜரோப்பாவில் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த கலைஞர்களின் மறுமலர்ச்சி கால கலைத் தேடல்கள் ஒருவகை, ஜரோப்பாவில் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஓவியர்களின் நவீன கலைத் தேடல்களின் வீச்சு ஒருவகை, ஓவியம் என்பது ஒரே கோட்பாட்டைக்கொண்டதல்ல, அது விசாலமான களம், அதில் காலமும், கலைஞரும் தீர்மானிக்க ஏற்படுத்தயதானதாகவும் தன்னைதானே மாற்றிக்கொண்டு காலத்தை கடக்கும் வலிமை ஓவியக்கலைக்கே உண்டு. அதனால் இடைவெளி இயல்பானது அதை காலமும், சூழலும், தேவையும் தீர்மானிக்கும். மரபோ! நவீனமோ!, நாகரீகமோ! தேவைக்கான எந்த வடிவமைப்புக்களும் யாரோ ஒரு ஓவியனின் கீர்வில் இருந்தே தொடங்குகிறது

▲ (போர்ட்ரைட்) ராமானுஜம் நீர் வண்ணத்தில்...

முதல்வர். டாக்டர். கலைஞர் அவர்கள் பூம்புகார் ஓவியத்தையும், ஓவியமாக்கிய என்னையும் தினசரி அறிக்கையில் பாராட்டியிருந்தார். இதைப்போல பல தருணங்கள் இன்றும் நிழலாடுகிறது.

◆ உங்களுக்கு கிடைத்த விருதுகளை பற்றி கூறுங்கள்?

◆ நீங்கள் ரசித்த ஓவியங்கள், பிற ஓவியங்களை பற்றி கூறுங்கள்?

தஞ்சை பெரியகோவிலின் சுதை ஓவியத்தில் சோழர்கள் கால போர்காட்சி, திரிபுர அரக்கர்களை அழிக்க சிவன் திரிபுராந்தகராக போர்கோலமிட்டு வடத்தைச் செல்கிறான், பூமியை தேராகவும், நான்கு வேதங்களை குதிரைகளாகவும், மேற்கை வில்லாகவும், திசைகளை அம்பாகவும் ஏந்தி களம் செல்கிறான், சிங்கத்தின் மீது துர்க்கையும், மூஞ்சு

குரு மீது வினாயகரும், மயில்மீது முருகனும் அணிவகுக்க எட்டுக்கரங்களுடன் சிவன் சிவந்த மேனியோடு உருட்டியவிழிக்களோடும், வெற்றி பெருமிதத்தில் உதடில் மெல்லிய புன்னகையோடும் செல்கிறான்,

சிவனின் வருகையை கண்ட அரக்கர்களின் மனைவியர் அழுது புலம்பி சிவனை எதிர்த்து அழிவீர்களே ஜூயா! போருக்கு செல்லவேண்டாம் என அரக்கர்களை தடுக்கின்றனர், ஆணால் கோபம் கொண்ட அரக்கர்களுடம் சிவனை எதிர்த்து போர்ப்புரிய நிற்கும் தாண்டவக்கோலம், போர் ஓவியம், போர் ஒலமும் வெளிப்படும் ஓவியம் இது.

பல போர்களை நடத்திய சோழர்களின் ஓவியத்தொகுப்பு, தஞ்சை பெரிய கோவிலைக் கட்டிய ராஜராஜ சோழனின் நேரடி மேற்பார்வையில் கி.பி.1006 க்கும், 1009 க்கும் இடையில் தீட்டப்பட்ட இந்த சதை ஓவியம் இன்றும் பிரமிப்பு, நன்கு பராமரித்தால் ஜூயாயிரம் ஆண்டுகளை கடந்து காட்சியளிக்கக்கூடிய செய்முறையில் தீட்டப்பட்ட சதைஓவியங்கள் மிக அரிதான் தெட்கின்க. அந்த ஓவியத் தொகுப்பில் பல பெரியபுராணக்கதைகள் பரிமார்ப்பட்டுள்ளது. தற்போது இந்த ஓவியத்தொகுப்பை காண அனுமதி இல்லை. பராமரிப்பு பணிகள் முடிந்ததும் அனுமதி கிடைக்கலாம்.

இதுபோல மறுமலர்ச்சி கால ஓவியர்கள் ரெம்ரண் தீட்டிய அனேக ஓவியங்கள் அற்புதமானவைகள். இன்றும் பகட்டான மெய்யிய வகை ஓவியங்கள் அவை. இன்றைய பல திரைப்பட ஒளிப்பதிவாளர்களுக்கு ரெம்ப்ரண்ட் ஓவியங்கள் ஒரு வழிகாட்டி, இன்றும் போட்டோ கிராபியில் ரெம்ப்ரண்ட் வைட் என ஒரு பகுதி உண்டு. உலகம் முழுவதும் பல லட்சம் ஓவியர்கள் தனக்கான ஓவியங்களை காலம் காலமாக உருவக்கிக் கொண்டு வருகின்றனர், எல்லா ஓவியங்களும் வெவ்வேறான உணர்வுகளின் உள்ளடக்கங்களை கொண்டவைகள்தான்.

◆ நீர்வண்ணம், கோட்டோவியம், ஆயில் பெயிண்டங் செய்திடும் தாங்கள் கேலிச்சித்திரம் வரைவதுண்டா?

ஏறத்தாழ எல்லா வகையான ஓவியங்களின்

மீது ஈடுபாடுகள் உண்டு கேவி சித்திரங்கள் எப்போதாவது செய்வதுண்டு.

◆ ஓவியம் மட்டுமல்லாது கவிதை களும் எழுதுகிறீர்கள். அனுபவத்தை பகிருங்களேன்.

நான் எழுதிய, ஓவியங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள் 30 க்கு மேல் பிரசரமாகி உள்ளது. கவிதைகளும் எழுதியுள்ளேன். இரண்டு நூல்களை எழுதி முடிந்துள்ளேன். அவைகளை விரைவில் வெளியிட உள்ளேன்.

சந்திப்பு :

பெண்ணியம் செல்வக்குமாரி தமிழ்நெஞ்சம் அமின்

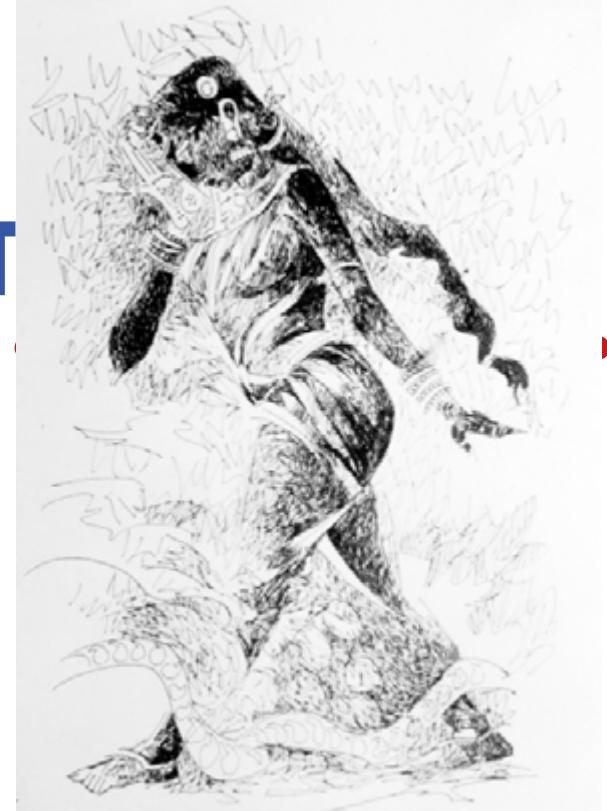
படிமங்கள்

ஓசூர். ஜி. தோறைஜன்.

பக்கங்களில்
பதிந்த பதுமைகள் ,
கசிந்துருக்கும் கண்ணீரும்
கனலாகி காணலாகியது
உள்ளத்தினுடே
உள்ளத்தினை
கரைத்த, கரைந்து போன
கால வரலாறு !

நிசப்தங்களின்
நிசப்தத்துக்கு
ஊறுசெய்யாத
முங்கிலின்
சலசலப்புக்கள் .
வெளிர் நீலமாக
வானத்தை பூசிய
காவிரியின்
மௌன மொழிகள்
நான்கு செவிகளுக்கு
மட்டுமே கேட்டன !

சில்லென்ற குளிரில்
சலசலக்கும்
முங்கில் இலைகள் கூட
ஆமோதித்து
நாட்டனம் புரிந்தன
நிழல்களாய்,
நெடிய மௌனத்தை
கலைத்தது
மலர்ந்த மல்லிகை சரங்கள் !

இடைவெளிக்கு கூட
இடமில்லை
மணக்கும் சந்தனம்.
இறுக்கம் தளர்ந்த
இடைவெளிகள் கூட
குறுந்தொகை பேசியது
முச்சுக் காற்றுக் கூட
மொழி பேசியதை
முதன்முதலாய்
கேட்க முடிந்தது !

இனிமைகளாய்
கரைந்து போன
இருள்களில் .
திருவாய் கிசுகிசுத்த
திகட்டாத பாசுரங்கள் !

ஆராதிக்க கூடிய
ஆழமான
அன்புக்கு
இம்மையும் இல்லை !
மறுமையும் இல்லை !
நிரந்தரமான
நினைவுப்படிமங்கள்
தமும்புகளாய்
தடமாகியது.

• • • வே.யோகலட்சுமி

குடும்பம் உரிமை

என் பெயர் மங்கை. ஜந்தாம் வகுப்பு மாணவி. என்றாலும், பள்ளி செல்வது பிடிக்காது என்பதால், அடிக்கடி லீவு போட்டுவிடுவேன். தொலைக்காட்சி தொடர் பார்க்க பிடிக்கும். ஆசிரியர் படிக்க சொல்வது பிடிக்காது.

என் வீட்டிற்கு ஒரே குழந்தை என்பதால் பள்ளிக்குப் போகமாட்டேன் என அடம்பிடித்ததால் நிறுத்திவிட்டன் பெற்றோர். அப்போது மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. சிறு முனைத்து திரிவதுபோல் ...

எனக்கு பதினெட்டு ஆயிற்று. திருமணமும் நடந்தது. ஹாண்டு கழித்துப் பெண் குழந்தையும் பிறந்தது. அவள் பெயர் சுஜிதா. இரண்டு ஆண்டுகள் நன்றாக இருந்த என் கணவருக்குத் திடுமென வேலை போய்விட்டது. அவரும் நானும் என் அத்தை மாமா வைப் பிடிக்காமல் சண்டைப் போட்டுக்கொண்டு தனியாகப் பிரிந்து வந்துவிட்டோம்.

குடும்பம் வறுமைக்குத் தள்ளப்பட்டது. என் கணவர் குடிகாரரானார். தினமும் அடியும், உதையும், சண்டையுமாக என வாழ்க்கை நரகமாயிற்று. நானும் என் பெண் குழந்தையும் பசியால் வாடினோம். பிறகு முடிவு செய்து என் அம்மா வீட்டில் வந்து இருந்தேன். அக்கம்பக்கத்தில் உள்ளோர் ஒரு மாதிரியாகப் பேசுதொடங்கினர். இதைக் கண்டு என் அம்மா மனம் நொந்து அழுதார். பிறகு ஒருமுடிவுக்கு வந்து கணவர்

வீட்டிற்கு ச் சென்றேன். அங்கே அவர் குடித்துக் குடித்து குடல் வெந்து இறந்துவிட்டதையறிந்து அழுது தீர்த்தேன். அழுது என்ன புண்ணியம், போனவர் மீண்டும் வரப்போவதில்லையே என உணர்ந்தேன். மகளைக் காப்பாற்ற வேண்டுமோ... வேலைத்தேடித்தேடி தெருத்தெருவாக அலைந்தேன். வேலை கிடைக்காமல் சோர்வுற்ற போது ஒரு வீட்டில் பத்துப் பாத்திரம் தேய்க்கவும், வீட்டைச் சுத்தம் பண்ணவுமான வேலை கிடைத்தது. மாதம் ஜநாரு ரூபாய் எங்கள் சாப்பாட்டுக்கே போதவில்லை. எனவே அந்த வேலையோடு இன்னும் ஒரு வேலை கிடைக்காதா எனத் தேடியலைந்தேன். குறைந்தபட்சம் ஒரு வேலைக்கு எட்டாவதாவது படித்திருக்க வேண்டும் என்றார்கள். அப்பொழுதுதான் படிப்பின் அருமை புரிந்தது. பிறகு இன்னொரு வீட்டில் பாத்திரம் தேய்க்கும் வேலை கிடைத்தது.

நான் பட்டினி கிடந்தாவது என் மகளைக் காப்பாற்றிப் படிக்க வைக்கவேண்டும் என முடிவு செய்து வாழ்வோடு போராடினேன். என் மகள் எப்படியோ வளர்ந்து ஒன்பதாம் வகுப்பு வந்துவிட்டாள். 'அம்மா உன் கஷ்டம் புரியது. நானும் பாத்திரம் தேய்க்கும் வேலைக்கு வருகிறேன்' என்றாள். நான் அழுதுகொண்டே நடந்த கதையைக் கூறினேன். அவளும் என்னோடு சேர்ந்து அழுதவள் எப்படியும் படிக்கிறேன் அம்மா என உறுதிப்புண்டாள்.

வருடங்கள் ஓடின. என் மகள் பத்தாம் வகுப்பிலும் பனிரெண்டாம் வகுப்பிலும் அதிக மதிப்பெண் பெற்று சாதனைப் புரிந்தாள். பள்ளி ஆண்டுவிழா வந்தது. அவள் சாதனையைப் பாராட்டி, பள்ளியின் சார்பாக ஒரு தங்கப் பதக்கமும் இரண்டாயிரம் ரூபாயும் என் மகளுக்கு அளிக்கப்பட்டது. அதைக் கண்ட நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அனவேயில்லை.

அதற்குப் பிறகு கல்லூரி படிப்பை முடித்து, ஆசிரியர் பட்டயப்படிப்பையும் முடித்து ஊருக்குத் திரும்பினாள். நான் ஆஸைப்பட்டதைப்போல் அவள் ஒர் ஆசிரியரானாள். பிறகு நல்ல வீடு கட்டிக் குடியேறினோம். அடுத்து நிகழக்கூடியதுதான் உங்களுக்கே தெரியுமோ... என் மகிழ்ச்சி வானம் தொட்டு என்றாலும், உள்ளூறு ஒரு வேதனை... நான் படிக்கவில்லையேயென்... சாகும்வரை தொடருமோ... ■

கி.
வ.

கோ
ர்த்த
து

வெள்ளம்பா

நூர்க் கட்டில் முதுகில் சூருக் சூருக்கென குத்தினாலும் இதமாய் தான் இருந்தது. துண்டை விரித்துபோட்டு தலைக்கு கையை வைத்துப் படுத்து, தலைக்கு மேல் பச்சைப் போர்வையில் துளித்துளியாய்

மஞ்சள் நிறத்தில் முத்து கோர்த்தது போல காற்றில் அலைந்து கொண்டிருந்த வேப்பம் பழங்களை பார்த்துக்கொண்டே முன்னர் இதனருகில் ஒரு பெரிய மாமரம் இருந்தது நினைவுக்கு வந்தது! சிறுவயதில் இங்கு வரும்போது முத்துவீரும் நானும் அதில் ஏறி விணையாடுவோம். நகரத்திலிருந்து வந்ததாலோ என்னவோ அவன் என்னை சிறப்பாய் கவனிப்பான். ஓடி ஓடிச் சென்று எனக்கு தின்பதற்கு எதையாவது கொண்டு வர்த்து தருவான். கிராமத்தில் வளர்வதால் அவனைவிட நான் உயர்ந்தவன் என்ற என்னம் எனக்கு மேலெழும். சாதாரண விஷயத்தைக்கூட தெரியாது என புந்தா காட்டுவது நகரவாசிகளுக்கு பழக்கம். அனில் கொரித்து போட்ட பழம் மற்றதை விட சுவை கூடுதலாக இருக்கும். பார்க்க காய்

போல இருந்தாலும் உள்ளே நன்கு பழுத்திருக்கும். அணிலுக்கு எப்படி இந்தப் பழும் பழுத்துவிட்டது என்று தெரியும் என நினைத்து ஆச்சர்யப்படுவேன். மேலே பறவைகள் கூடு கட்டியிருக்கும். எப்பொழுதும் குஞ்சுப் பறவையின் ஓலி கேட்ட வண்ணம் இருக்கும். இன்று அந்த மாமரம் இல்லை.

“யையா ராசா! பொட்ட வெயில்ல இப்படி படுத்து கிடக்குற உள்ள வந்து படுயா! உம்பொண்டாட்டி வந்தா வையப்போறாயா!” அப்பத்தாளின் குரல்!

அப்பத்தாருக்கு வயது 87 இருக்கும். வயதேறியதால் குரலில் ஒருவித அதிர்வுப்போதும் இருந்து கொண்டே இருந்தது. வெற்றிலை போட்டு கரையேறிய வாய். முன் பல் இரண்டு மட்டும் விழாமல் கெட்டியாய் பிடித்துக்கொண்டு இருக்கிறது. எதையாவது பேசிக்கொண்டு, முனு முனுத்துக்கொண்டே அவள் அம்பாரியில் பவனி வருவது போல முன்னும் பின்னும் ஆடி ஆடி வெற்றிலையை இடித்துக்கொண்டு இருப்பாள். அந்தச் சிறு உரலுக்கும் அப்பத்தாளின் கைகளுக்கும் அப்படி ஒரு உறவு! எத்தனை முறை இடிப்பட்டாலும் அப்பத்தாளின் கையின் மேல் கோபம் கொண்டதே இல்லை. பார்வை மங்கிய பின்னும் சீரான தாளத்தில் ஒரே வலுவில் இடித்துக்கொண்டே இருப்பாள். இயல்பாகவே அவள் பேச்சில் ஒரு ராகம் இருக்கும். சிறுவயதில் அப்பத்தா எங்கள் வீட்டிற்கு வரும்போது எல்லாம் “அப்பத்தா! கொண்டா நான் இடிச்ச தரேன்!” என்று சொல்லி வாங்கி, இடிக்க உட்கார்ந்தால்! கதைகள் ஒவ்வொன்றாக வரத்துவங்கும். கதை கேட்க சிறந்த நேரம் அதுதான்.

அப்பத்தா அவளது, வெளுத்த தலைமயிரை, தூக்கி முடிந்த கொண்டையை ஆட்டி ஆட்டி கதை சொல்லும் பொழுது தண்டடிகள் காற்றில் ஊஞ்சல் ஆடும். நான் அதை பார்த்துக்கொண்டே இடிப்பேன். அவளது காது மடல் தொட்டுப் பார்த்தால் மிருதுவான கொழுப்பு போல இருக்கும். இடித்துத் தந்த வெற்றிலையை உருட்டி வாயில் போட்டு ஒரு சமூற்று சமூற்றி தன் நாக்குச் சிவப்பை காண பல்லில்லா வாயை குவித்து நாக்கை நீட்டி அவள் அதன் நிறத்தை பார்க்கும் அழகே தனி. சண்ணாம்பு போதவில்லை என்றால் சிறு முத்தளவு எடுத்து வாயில் தினித்து சேர்த்து அவள் அதை மென்று

குதப்பி கதை சொல்லத் துவங்குவாள். கதை என்றால் அது கற்பனையா? இல்லை உண்மையில் நிகழ்ந்தது என்று சத்தியமே செய்வாள். அவள் பெரும்பாலும் அரசர் கதைகளையே சொல்வாள். ஓவ்வொரு கதையிலும் அரசரின் வீர பிராதாபங்கள் பளிச்சிடும். கதை முடிந்ததும் கதைக்கேற்ப நான் நம்பும்படி “அந்த ராசா வீட்டு கல்யாணத்துல் எங்க எல்லாருக்கும் பொடவ எடுத்து கொடுத்தாவ! அந்த சீல தான் இது!” எனத் தான் உடுத்தியிருக்கும் தண்ணீர் பார்த்து பல நாள் ஆன சீலையை, ஏதோ ஆடை விளம்பர அழகி போல் காற்றில் விரித்து அலைய விடும் பொழுது அப்பத்தா உண்மையில் பேரழகி தான்.

“யையா! சொன்ன கேளுயா! இப்புடி வெட்ட வெளியில் படுத்து கிடந்தா கருத்து போயிடுவொயா!” என்று என்னை பின்னி னை வில் இருந்து மீட்டேடுத்தாள் அந்தப் பேரழகி!

“நீ போ அப்பத்தா! நான் நிழல்ல தானே படுத்துருக்கேன்! ஒன்னும் சொல்லமாட்டா! நாம்பாத்துகிறேன் அப்பத்தா! நீ வெயில்ல நிக்காம உள்ள போய் கொஞ்ச நேரம் உக்காரு! நான் வந்ததுல் இருந்து ஒரு இடத்துல நிக்காம ஓடிட்டே இருக்கு:

“சரி இருயா! இரு வரேன்!” எனக்சொல்லி உள்ளே கென்ற அப்பத்தா கையோடு ஒரு தலையணையும் விரிக்க ஒரு பழுப்பேறியே சமுக்காளமும் கொண்டு வந்தாள்.

“வருசம் முழுக்க ஒத்தயா உக்காந்தே தானேயா இருக்கேன்! நீ இப்பத் தான் வந்துருக்க என் சீமராசா!” என என் மோவாயை நீவி, எச்சில் பன்னீராய் தெறிக்க உச்சி மோந்த அப்பத்தாளை கையை பிடித்து கட்டிலில் உட்கார வைத்தேன். அப்பத்தா முந்தாணையை ஒரு உதறு உதறி சுற்றி, ஒட்டிப் போன வயிற்றில் சுருங்கிப்போன அவள் இடையின் பின் கொண்டு சொருகினாள். அப்பத்தாளை உற்று நோக்கினேன். ஓடிசலான தேகம் மேலும் இளைத்துத்துப் போயிருந்தாள். அப்பத்தாளின் முகச் சுருக்கம் இன்னும் கூடிப்போய் இருந்தது.

“ஏன் அப்பத்தா இங்க ஒரு மாமரம் இருந்துச்சில்ல!”

நான் பேச நினைப்பதெல்லாம் நீ பேச வேண்டும்...

மாயக்கலவி தீண்டும் ஆசை
மதிமயக்கம் சுயபலகீனம்
நான் - இருக்கிறேன்
கவிமும் அபாயக்குறி...

அகந்தை அழிந்தவனின்
விசுவாசம் புனித இரகசியம்...
போரை நிறுத்தும் அமைதி
நானே - வழி சரணாகதி...

நான் பேச நினைப்பதெல்லாம்
நீ - பேச வேண்டுமென்கிறது
மாறாத தியானபாவம் பிரார்த்தனை...

ஊத்தைச் சடலம் சதமென்று
உஞ்சுமரம் நினைக்கும்...
பாசி படர்ந்த உடம்பு
விடுபட முடியாத தோற்ற மயக்கம்...

விட்டகுறை தொட்டகுறை
திமிறும் பிழை இருண்ட ஆழம்
நஞ்சின் பள்ளத்தாக்கு
நம்மைத் தின்றுவிடும் நான்...

அற்றது பற்றெனில்
உற்றது வீடு நான் - இல்லாதது
மீண்டும் பிறப்பேன்
சாவதும் ஒரு கலை
தோற்று - நான்...

தங்கை தவசி

“ஆமாப்பா! இருந்திச்சு. அத வெட்டிபுட்டு தானே உங்கொப்பனும் பெரியப்பனும் இந்த வீட்ட கட்டினாவ!” எனச் சொல்லிவிட்டு சுருக்கம் விழுந்த அவள் முகத்தை தன் முந்தானையால் துடைப்பது போல தன் சோகத்தை மறைக்க முயன்றாள். பேச்சை மாற்ற ...

“அப்பத்தா முத்துவீர் இப்ப எங்க இருக்கான்? என்ன பண்றான்?”

“அவன்தான் செத்துடானே! தெரியாதா?”

“என்ன அப்பத்தா சொல்ற? எப்ப? எப்படி செத்தான்?”

“ஆக்சி டென்டல்! அவனுக்கு ஆயுச அம்புட்டுதான் என்ன செய்ய! சரி அதவிடு உம்பொண்டாட்டி எப்புடி? சந்தோசமா வச்சுக்கப்பா! அழுகுபெத்த புள்ளையா அவ! உங்கொப்பன் என்ன சொன்னான்?”

“எனக்கென்ன அப்பத்தா சந்தோசமா இருக்கேன்! அப்பா நல்லா இருக்காங்க! அப்பாதான் ஏர்போர்ட்க்கு வந்து வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு போனாங்க!”

“அவுக வீட்டல் அவுக அம்மா அப்பாவ நல்லா பாத்துக்ஞும்யா கட்டினதோட அப்டியே அத்துவிட்டுட கூடாது.”

“சரி அப்பத்தா!”

“எங்க காலத்துலலாம் காதலனு சொன்னாலே வெட்டி போட்டு வாக! அதுக்காக வே மனக்குள்ளேயே போட்டு முழுங்கிடுவோம்! இப்படிம் எங்க திருந்திருக்கானுக! படிச்ச பெரிய உத்தியோகம் போனாலும் கூடவே இந்த சனியனும் இமுத்துகிட்டு தானே வருது!”

“இல்ல அப்பத்தா இப்போலாம் அப்படி இல்ல காலம் மாறிடுச்சு!”

போடா! பொசிகெட்ட பயலே எவன் சொன்னான்? இந்தா முத்துவீரு ஆக்சிடெண்டல் செத்ததான்னு சொன்னேனே! அது என்ன ஆக்சிடெண்ட்டா? ஆக்சிடெண்ட் மாதிரி தானே செஞ்சாக!”

எனக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஒரு நிமிடம் அனைத்தும் அப்படியே நின்றது. என்னுடம் விளையாடித் திரிந்த முத்துவீர் கொல்லப்பட்டான் என்பதை ஏற்க மனம் வரவில்லை. அழகாய் சிரிப்பான். அந்த சிரித்தமுகம் என் கண்முன்னே வந்தது சட்டென்று அவன் முகத்தில் சிவப்பாய் ரத்தம் வடிய அவன் கண்கள் மேலே சொருகி முகமெல்லாம் ரத்தம்.

சட்டென அப்பத்தா என்னை தட்டி “என்ன முத்துவீர் நினைச்சியாக்கும். அதெல்லாம் ஏதும் இங்க மாறல. உங்கொப்பன் ஏதோ ஒத்துகிட்டான் அவனும் வெளியூரலு இருக்கான் நீயும் வெளிநாட்டுல இருக்கன்னு கல்யாணம் செஞ்சுவச்சான். அதே இங்கிட்டு இருந்தான்னா இந்த ஊரு பயக கொன்னு போட்டிருப்பானுங்க.”

‘சுரி அதெல்லாம் நீ ஏதும் போட்டு குழப்பிக்காத. நீ உம்பொண்டாட்டிய பத்தி சொல்லு எங்க பாத்த? எப்படி பழக்கமெல்லாம்? கல்யாணத்துல உன்கூட உக்காந்து நாலு வார்த்த கூட பேசமுடியல! அதுக்கு பொறவு புள்ள பொறந்துதான் பாக்க கொடுத்துவச்சிருக்கேன். ஹம்ம்..’ என பெருமுச்ச விட்டவளாய் என்னை ஒரு பார்வை பார்த்தாள்.

“அவள நான் படிக்கிற இடத்துல தான் பாத்தேன் அங்க தான் எங்களுக்கு பழக்கம் ஏற்பட்டுச்சுகி!” என நான் சொல்லி முடிக்கும் முன்பே அப்பத்தா!

“இதுக்குதான் எங்க அய்யா என்னய பள்ளிக்கூடமே அனுப்பல... பொன்னுக மனச அப்புடி கட்டிப்போட்டுட முடியுமா? அந்த அந்த வயசல வர்த்து பொன்னுவளுக்கு வந்துதானே தீரும்” என்றாள் நக்கல் கலந்த சிரிப்பாக!

“என்ன அப்பத்தா அப்போ நீயும் தாத்தாவும் விரும்பித்தான் கட்டிக்கிட்டிங்களா?”

‘எங்க? அதுக்கெல்லாம் எங்க காலத்துல இடமே இல்ல. வெசுத்த கரைச்சு கொன்னுடுவாக! இப்பதானே அவுகவுக கேவரவத்த காப்பத்துறேன்னு நடுரோட்டல வெட்டி போடுறது எல்லாம். உங்கொப்பன் படிக்கிற காலத்தில் கூட இப்புடி இல்லையப்பா!’

‘பின்ன எதுக்கு சிரிச்சியாம்? சொல்லு

அப்பத்தா? நீ வேற யாரையும் விரும்புனியா?’

சட்டென்று பார்த்தாளே ஒரு பார்வை. கோபமும் ஆச்சரியமும் கலந்து, பிறகு சற்று நிதானித்து என்னை பார்த்து! “அட போடா போக்கெத்தபயலே! எப்ப வந்து என்ன கேக்குறான் பாரு” என சிரித்துக்கொண்டே எழு முயன்றாள்.

நான் விடாமல் பிடித்து உட்காரவைத்து “அப்பத்தா இப்போ நீ சொல்லலைனா அவ வந்த உடனே நான் கிளம்பிடுவேன். ரெண்டு நாள் இங்க இருக்க வந்தேன், ரெண்டே நிமிச்துல கிளம்பிடுவேன்” என அவள் காதல் கதை கேட்க ஆவலாய் பொய் கோபத்துடன் கேட்க அப்பத்தா சட்டென கலங்கிப்போனாள்.

“யய்யா! அப்படி மட்டும் சொல்லாதயா! உங்கொப்பனே பெரியப்பனே என்ன வந்து பாக்குறது இல்ல. இருக்கேனா செத்தேனான்னு கூட கேக்க ஆள் இல்ல. நானா இருக்குறத பொங்கிபோட்டு சாப்பிட்டு இருக்கேன். நீ வந்து ரெண்டு நாள் இருக்கன்னு சொன்னது மனக்கு நிம்மதியா இருந்துச்சு. என் பேர பேத்திய அவுக புள்ளையோட ரெண்டு நாள் இருக்குற பாக்கியத்த பரிச்சுபுடாதயா” என அப்பத்தா சொன்னதும் என் உடம்பு அதிர்ந்து அடங்கியது.

“இல்ல அப்பத்தா நான் போகல சும்மா சொன்னேன். இங்கதான் இருப்பேன்” என அவளை கட்டிக்கொள்ள அவளது உடம்பு நடுங்கிய நடுக்கம் என் உடம்பில் அதிர்வை ஏற்படுத்தியது.

“உனக்கு என்ன என்கதை தானே அதுக்கு என்ன ராசா சொல்றேன் கேளே!” என கதை சொல்ல உற்சாகமாய் முகத்தை துடைத்துக்கொண்டு தயாரானாள் என் அப்பத்தா. சட்டென அந்த வயதிலும் அவள் முகம் மலர்ந்து மங்கிப்போன கண்கள் பளீரென ஒளி அடித்தது.

“அவுக நம்ம அய்யாவோட நிலத்துக்கு வேலைக்கு வருவாக! அவுகள் நான் பாத்தது அங்க தான்.

இருநா! அய்யா வீட்டை இருக்கும்போது பின்வாசல்ல சாப்பாடு வாங்க வந்தவகள் எங்க அய்யா கூப்பிட்டு என்னமோ பேசிக்கிட்டு

இருந்தாக. அப்போ தான் அவுகள் நான் பக்கத்துலையே பாத்தேன். அவுக சம்மா ராசா மாதிரி இருப்பாக. உழைச்சு உழைச்சு உடம்பு இரும்பு கணக்கா இருக்கும். தலையில துண்ட கட்டிக்கிட்டு வேட்டிய மடிச்சு ஏர் கலப்பைய புடிச்சு அவுக உழுவரத பாக்கவே தவம் கிடைக்கணும்.” சொல்லச் சொல்ல அப்பத்தாளின் குரலில் வயது குறைந்துகொண்டே வந்தது.

“சரி சரி உன் ஆள வர்ணிச்சது போதும் நீ மேல சொல்லு!” என சொன்னதும் சற்று அசந்தவளாய்!

“உனக்கு என்னையா வந்துச்சு? அவுகள் இப்ப பாத்தாலும் அப்படியே தான் இருக்காக

முறுக்கு குறையாம்.”

“என்ன சொல்ல அப்பத்தா இங்கதான் இருக்காங்களா? சரி அப்புறம் என்னாச்ச சொல்லு?”

“எனக்கு மனசல ஆச வந்துடுச்ச அவுகள் அங்க நின்னு இங்க நின்னனு பாத்துகிட்டே இருப்பேன். அவுக பக்கத்துல கூட வரமாட்டாக! ஒரு நாள் நானே நேரா போய்...”

இந்தாயா எனக்கு உன்ன புடிச்சுருக்கு! உனக்கும் என்ன புடிச்சிருக்குன்னு தெரியும். பின்ன ஏன் ஓடி ஓளியிர? அப்படின்னு கேட்டுபுட்டேன்!”

துறித்தீர்த்தீ

தங்கத் தமிழென்று
சொன்னதன் பொருளுணரா
புல்லுருவிக் கூட்டங்கள்
தேய்த்துதான் பார்ப்பதினால்
தமிழ்தான் இளைத்திடுமோ?
தங்கத்தின் தரம்தான் குறைந்திடுமோ?

தன்னிகரில்லா தனித்தமிழின்
தனித்துவத்தை அறிந்துகொண்ட
அயல்நாட்டு அன்னியரும்
கன்னித்தமிழ் பேசுகிறான்,
இன்பத்தமிழில் இனபுற்று
அன்யோன்யமாகுகிறான்!

வானில் மின்னும் விண்மீனின்
எண்ணிக்கையும் எண்ணிடலாம்,
ஆற்றில் விட்ட தண்ணீரும்
மீட்டெடுத்து அளந்திடலாம்...
நற்றமிழின் புகழ்பாட
குழுமி நிற்கும் குழுமங்களை
எண்ணிடத்தான் முடிந்திடுமோ?
அதிலியற்றிவரும் படைப்புகளை
எண்ணிட்டு பட்டியலாய்
அளவிடுதல் சாத்தியமோ?

நற்றமிழின் நறுமணத்தை
கற்றறிந்த வித்தகர்கள்
கற்றுத்தர காத்திருக்க...
ஏற்றுக்கொண்டு ஏற்றம்பெற
கற்றுக்குட்டிகள் பூத்திருக்க,
கரையறியா தமிழாற்றில்
வற்றுதலும் வந்திடுமோ?
ஏற்றம்கொண்ட எந்தமிழை
முற்றுப்புள்ளி தடுத்திடுமோ?

வளர்வதற்கும் தேய்வதற்கும்
வட்டத்தில் கட்டுண்ட
தமிழன்ன வெண்ணிலவோ?
எட்டாத உயரம் தொட்டு
எல்லையில்லா விரிவு கொண்டு
என்றென்றும் நிரந்தரமாய்
தொன்றுதொட்டு வாழ்கின்ற
பரந்து கிடக்கும் வானல்லவோ?

அகிலவங்கள் அனைத்துமே
தமிழனியும் நகையாகும்
வளர்கிறதா? தேய்கிறதா?
என வினவ நகைப்பாகும்!

ம.கமலகண்ணன்

“அதுக்கு அவுக இங்கபாருங்கம்மா! அய்யாவுக்கு தெரிஞ்சா கொன்னு போட்டிடுவாக... பேசாம் போயிடுங்கன்னு” சொல்ல, விட்டேன் ஓன்னு கண்ணத்துவம்.

எனக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது அப்பத்தா பயங்கரமான ஆளாகத்தான் இருக்கும் போல என நினைத்து கதை கேட்பதோடு நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு மேலே கதையை கேட்கத்துவங்கினேன்.

“விட்ட அறையில் அவுக பதிலுக்கு எனக்கு ஓன்னு விட்டு! உன்ன கட்டிக்கிட்டு இந்த ஊரைவிட்டு ஓடிப்போய் வாழ விட்ருவானுகளா? எங்க போனாலும் விடமாட்டனுங்க! மனச போட்டு குழப்பிக்காம் போ! போய் உங்க அய்யா சொல்ற எவனையோ கட்டிக்கிட்டு உச்சரோட வாழப்பாருன்னு சொல்லிட்டு திரும்பி பாக்காமா போயிட்டாக.”

“நானும் உங்க தாத்தன கட்டிக்கிட்டு உங்க பெரியப்பனையும் உங்கப்பனையும் பெத்து வளத்து பேரம் பேத்தி எடுத்துட்டேன்.”

“ஆனா அவரு இன்னும் கல்யாணமே செஞ்கக்கல்.” என சோகத்தில் மூழ்கிய அப்பத்தாளை நாளன் சிறிது நேரம் பார்த்தேன். அவளது முதல் காதல் இன்றும் உயிர்ப்போடு இருக்கிறது. அவரைப்பற்றி அப்பத்தா பேசும் போதெல்லாம் அவள் கண்கள் அகல விரித்து சுருக்கி வெட்கப்பட்டு தன் முதல் காதலை நினைவுகூர்ந்தாள். காய்ந்து வறண்ட பூமியில் எங்கோ ஈரம் இன்னும் இருந்தது.

“ஏன் அப்பத்தா அவங்க கல்யாணம் கட்டிகல்?”

“பொன்னு எதுமே அமையலயாம்! அவுக சொந்தத்துவம். அவுக தங்கக்சிய கட்டிக்கொடுக்கவே ரொம்ப காலம் ஆசுக! இப்ப தங்கக்சி புள்ளையவே தாம் புள்ளையா நினைச்ச வளர்த்து படிக்க வச்சாரு. இந்த ஊர் விட்டு போக மாட்டேன்னு இப்பவும் இங்கயே இருக்காக.”

சட்டென்று யோசித்தவனாய் என் இரண்டு கை களையும் கன்னத்தில் பாது காப்புக்கு வைத்துக்கொண்டு “ஏன் ஆத்தா இப்ப ரெண்டு

பேருமே யாருமே இல்லாம தனித்தனியா தானே வாழுமீங்க! அதுக்கு ரெண்டுபேரும் ஓன்ன வாழலாம்ல?”

வந்ததே கோபம் அப்பத்தாளுக்கு என்னை முறைத்து பார்த்துவிட்டு என்னை திட்டுவதற்கு வாய் எடுத்தாள் அதற்குள் என் மனைவி வந்து என்னை காப்பற்றினாள்.

“ஏன்டா! வாழ வேண்டிய வயசு வாழவிடல! இப்ப இந்த வயசு வாழ வைக்க வந்துடியா?

“இல்ல அப்பத்தா அங்க எல்லாம் இது சகஜம்!”

“அடே பேராண்டி... அங்க வேணா இதெல்லாம் சகஜமா இருக்கலாம். இங்க இவனுங்க இருக்குற வரை எவனையும் சேர விடமாட்டானுங்க.”

“லீவு கிடைக்கும் போது இந்த கிழவிய வந்து பாத்தியான்னு இரு. என்ன புரியதா?” என்று கோபமும் வெறுப்பும் கலந்து அழுத்தமாக சொன்னாள் அப்பத்தா. அதன் பிறகு நான் அதைப்பற்றி அப்பத்தாளிடம் எதுவும் பேசவில்ல.

மறுநாள் காலை குளிப்பதற்கு துண்டை எடுத்து தோளில் போட்டுக்கொண்டு முத்துவீர் என்னை அழைத்துசெல்லும் கிணற்றிக்கு சென்றேன்.

கிணற்றில் தண்ணீர் இன்னும் ஆழத்திற்கு சென்றிருந்தது. சிறுவயதில் அதில் முத்திவீர் பல சாகங்கள் நிகழ்த்திக் காட்டுவான். நான் கையோடு கொண்டு சென்ற கப்பில் அள்ளி அள்ளி குளிப்பேன். இன்று அதில் மோட்டார் பொருத்தப்பட்டு இருந்தது.

இப்படியாக மகிழ்ச்சியாக அப்பத்தாளின் அறையிலிருந்து என்னை காப்பாற்றிக்கொண்டு இருந்துவிட்டு அப்பாவிடம் சென்று விடைபெற்று விடு முறையை முடித்துக் கொண்டு ஊர் கிளம்பிலிட்டேன். அப்பத்தாளின் காதல், முத்துவீரின் மரணம் மனதிற்கு ஓடிகொண்டே இருந்தது. அதுவும் அப்பத்தாளின் அந்த பசுமை மாறா காதல் ஆழுகு.

வந்து சில மாதங்களுக்கு பிறகு எப்பொழுதும் போல அப்பாவிற்கு அழைத்து பேச என்னி தொடர்புகொண்டேன்.

“அப்பா! நான்தான் பேசுறேன்! நல்லா இருக்கீங்களா?”

“நல்லா இருக்கேன் தம்பி! வீட்ல பசங்க என்ன பண்றாங்க?”

“எல்லாரும் நால்லா இருக்காங்கப்பா! அங்க வீட்ல அம்மா, தங்கச்சி எல்லாரும் எப்படிப்பா இருக்காங்க? அப்பத்தா கிட்ட பேசினீங்களா!”

“அட அத ஏன்பா கேக்குற? கிழவிக்கு புத்தி கெட்டுபோச்க!?”

“ஏன் என்னப்பா ஆச்சு?”

“காலம் போன கடைசியில் கிழவி அந்த கீழ்த்தெரு ராமையாவ போன வாரம் வீட்டுக்கு கூட்டி வந்து இனிமே நாங்க சேர்ந்து வாழப்போரோம்னு நிக்கிது? தூக்கிவாரிப் போட்டுடிடுச்சு எனக்கு. என்ன மா இந்த வயசில போயி இப்படி சொல்றன்னு” கேட்டதுக்கு...

“ஆமாடா! ஆசப்பட்டப்ப வாழ விடல, இப்ப எல்லாரும் என்ன தனியா விட்டு வந்துடிங்க. எனக்கு துணைக்கு ஒரு ஆள் வேணாமா? ன்னு கேட்டுச்சு”

“ஆத்தா சொல்றதும் நியாயம் தானே!

சரின்னு சொல்லிட்டேன்.”

எனக்கு ஒரு பக்கம் ஆச்சர்யமாகவும் பயமாகவும் இருந்தது. அப்பத்தாவின் தொலைபேசி எண்ணை தேடி எடுத்து பேச அழைத்தேன்.

“அப்பத்தா! நான் தான் பேசுறேன்!”

“சொல்லுயா ராசா நல்லா இருக்கியா?”

“என்ன அப்பத்தா இப்படி பண்ணிடங்க?”

“என்ன பண்ணேன்! நீ சொன்னது என்மனக்கேயே தங்கிடுச்சு! ஆமா, என்ன தப்பு? நான் பெத்து ரெண்டும் அவனவன் இங்க பத்து நாள் அங்க பத்து நாள்னனு அலைய்விட்டானுங்க. கடைசில இங்க கொண்டு வந்து ஒத்தையில விட்டுட்டு போயிட்டானுங்க.”

நீ சொன்னது தான் ராசா சரி. இவனுகள் பத்தி இனி நான் ஏன் கவலைபடனும். அதான் நேரா போனேன் அவுக்கிட்ட பேசினேன். பேசினதுமே ஒரே அழுக. இத்தன நாளா எனக்காகத்தான் அவுக கல்யாணமே செஞ்சுக்காம இருந்திருக்காக. சரின்னு முடிவு பண்ணி ரெண்டு பெரும் ஊரு மத்தியில இருக்குற கோயிலுக்கு போய் அவுக என் கழுத்தில மாலய போட்டு கூட்டிட்டு வந்துடாக. ஊருக்காரவுக எல்லாம் கூடி ஒரே கலாட்டா! அவுக ஆளுக நம்ம ஆளுகன்னு கூடி சண்டைக்கு வந்தாக. இந்தா பாருங்க இனிமேயும் உங்க சாதி எங்கள் ஒன்னும் பண்ண முடியாதுன்னு சொல்லி விடு விடுன்னு நேரா வீட்டுக்கு வந்துட்டோம். பொறவு உங்கொப்பன் வந்து தான் எல்லாத்தையும் சரிக்கட்டுனான்.”

மறுமுனையில் என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் அமைதியாய் இருந்தேன்.

எனக்கு பேச எதுவுமே இல்லை. என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் நான் “சரி அப்பத்தா இனி என்ன செய்யாலாம்னு இருக்க?”

“ஆங், நாள் மருநா ஏலகிரி போரோம். தேன்நிலவுக்கு!” என்று கிண்டலாய் கூறிவிட்டு என் அழைப்பை துண்டித்தாள் அப்பத்தா. ■

காத்திருப்பின் சீதம்

உனை காண
நானும்
எனை காண
நீயும்
முட்டிக்கொ(ல்)ள்ளும் விழிகள்
திளைக்கும் இன்பத்தில்
முழக நெருங்கும்
நம் இதயம்

நீ எனக்காய்
அந்த பூவனத்தில்
விரவிக்கிடக்கும்
செடிகொடிகளினிடையே
நீள் அமரும் பலகையில்
வந்தமர்ந்து
காத்திருப்பாயென
நினைத்து என்னுள்
கற்பனை மெருகேற

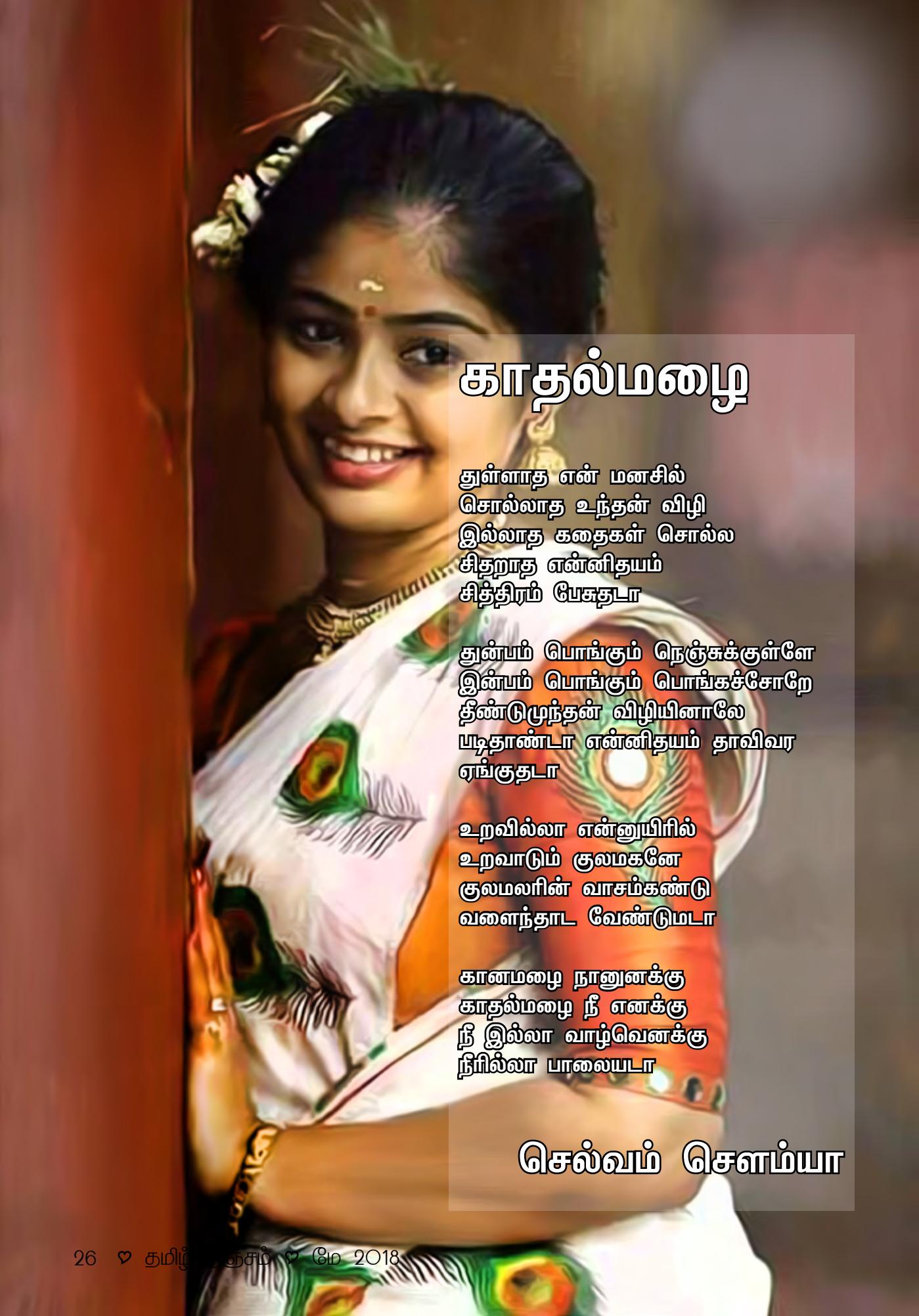
உனை காக்க வைக்கும்
நோக்கம் எனக்கில்லை
என்பதாலே
இயந்திர வாழ்வில்
இயல்பு மாறி
நானியங்க
விரைவாய் புறப்பட
நகரத்து பேருந்தில்
சிக்கித்தினைறி
வெளியேற

மன இறுக்கம்
விய(ர்)க்க வழிந்ததன்
காரணம்
உனைக் காண
ஏங்கிய பொழுதின் வழி
கிடைத்த வலியே
ஒர் உதாரணம்

பூங்காவன நுழைவாயில்
வந்தடைய
என்னுள் ஏகப்பட்ட
மலர்கள் பூக்கத்தொடங்க
அதனிடையே
ஒரு தேடல்
தொடங்குகிறது
எங்கே எந்தன்
வண்ணத்துப்பூச்சி யென!? ...

நீண்ட நேரம்
காத்திருக்க
அமரும் பலகையில்
என்னருகே வந்தமர்கிறது
மரம் விட்டு
படப் படக்கும் புறா
வினாக்கான பதிலாய்
உதிர்க்கும்
வெண்ணிறஇறகொன்று..

பானால் சாயிராம்

காதல்மழை

குள்ளாத என் மனசில்
சொல்லாத உந்தன் விழி
இல்லாத கதைகள் சொல்ல
சிதறாத என்னிதயம்
சித்திரம் பேசுதடா

துண்பம் பொங்கும் நெஞ்சுக்குள்ளே
இன்பம் பொங்கும் பொங்குச்சோறே
தீண்டுமூந்தன் விழியினாலே
யடிதாண்டா என்னிதயம் தாவிவர
ஏங்குதடா

உறவில்லா என்னுயிரில்
உறவாடும் குலமகனே
குலமலரின் வாசம்கண்டு
வளைந்தாட வேண்டுமடா

கானமழை நானுனக்கு
காதல்மழை நீ எனக்கு
நீ இல்லா வாழ்வெனக்கு
நிரில்லா பாலையடா

செல்வம் சௌம்யா

கொஞ்ச நாட்களாக காட்டு யானைகளின் தொல்லைத் தாங்காமல் உதயேந்திரம் கிராம மக்கள் பெரும் அவதிக்குள்ளாகிபிரிந்தனர். ஐவ்வாது மலைத் தொடரை ஓட்டினாற் போலிருந்த அந்தக் காட்டுப் பகுதியிலிருந்து கூட்டம், கூட்டமாய்க் கிளம்பும் யானைகள் சுற்றியுள்ள கிராமங்களில் நுழைந்து கரும்புத் தோட்டங்களையும், வாழைத் தோட்டங்களையும் துவமசம் செய்ய, கிராம மக்கள் செய்வதறியாமல் அதிர்ச்சி அடைந்தனர்.

இவ்வாறு யானைகள் பயிர்களை நாசப் படுத்துவதால் விவசாயிகளுக்குப் பெருத் நஷ்டம் ஏற்பட்டது. யானைகள் எப்போது ஊருக்குள் நுழையும் என்று சொல்வதற்கில்லை. சமயத்தில் பகல் நேரங்களிலும், தீட்டிரென இரவு நேரங்களிலும் கூட்டமாய் வரும். ராத்திரி நேரங்களில் கேட்கும் அவற்றின் பிளிறல் சுக்கம் கிராம மக்களின் துக்கத்தைக் கெடுத்தது. ஊரே பீதியில் உறைந்து போனது.

கிராமவாசிகள் ஒன்றுகூடி பட்டாச கொடுத்தியும், தாரை தப்பட்டை அடித்தும் ஓசையெயுமிப்பி யானைகளை விரட்ட முயற்சித்தனர். ஆரம்பத்தில் ஹளவு பயன் ஏற்பட்டாலும் நாளைவேல் யானைகள் எந்த ஒசைக்கும் பயப்படுவதாய்த் தெரியவில்லை. யானைகளை விரட்டப்போன மக்கள் கூட்டத்தை திருப்பி யானைகள் விரட்ட, அல்லி அடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தனர்.

காட்டிலாக அதிகாரிகளுக்குப் புகார் கொடுத்தும் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லாமல் போனது.

சுலசலத்து ஒடும் ஆறு. துவைத்துப் பிழிந்த துணிகளை எடுத்துக்கொண்டு கரையேறினாள் சொர்ணலதா. அவருடன் வந்திருந்த மற்ற பெண்களும் சேர்ந்துக்கொள்ள வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

மாந்தோப்பை நெருங்கியபோது சொர்ணலதாவின் தோளில் குச்சி ஒன்று விழி, ‘சட்டென தலையை உயர்த்தி மேலே பார்த்தாள்.

அவள் வருவதற்கு முன் மாமரக் கிளையில் ஏறி மறைந்து அமர்ந்திருந்த ஆதித்யன்தான் அந்த குச்சியை வீசியது எனத் தெரிந்ததும் இன்ப அதிர்ச்சிக்கு ஆளானாள்.

“ஐயையோ... என் பாவாடை ஆத்தங்கரையில் கிடக்குது. எடுக்க மறந்துட்டேன்டி...” பொய்யாக அலறினாள்.

“வாங்கடி, போய் எடுத்துக்கிட்டு வந்திடலாம்.” என்று தோழிகளில் ஒருத்தி கூற, “நீங்க போங்கடி. நானே எடுத்துக்கிட்டு வந்திடறேன்.” என்றாள் சொர்ணலதா.

தொழி கள் நகர் ந்து விட, நிம்மதி ப் பெருமுச்செரிந்தாள். அவர்களின் தலை மறைந்ததும் மரத்திலிருந்து கீழே குதித்து வந்தான் ஆதித்யன்.

“யாராவது உங்களைப் பார்த்திருந்தா என்னாகி யிருக்கும்?” என பயந்த சொர்ணலதாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு மாந்தோப்புக்குள் நுழைந்தான்.

தாழ்வாகப் பரவியிருந்த கிளையில் அமர்ந்தவன், அவளையும் தன் அருகில் அமரச் செய்தான்.

“இதோ பாரு லதா, நாம ரெண்டு பேரும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் உயிருக்குயிரா கதவிக்கிறோம்.

இப்படி இருக்க, நீ பயந்துக்கிட்டிருந்தா எப்படி?” என்றான் ஆதித்யன்.

“பயப்படாம் வேறு என்ன பண்றதாம்? எனக்கு ஒரு ‘முறை மாமன்’ இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்றவாறு சுற்றிலும் மிரட்சியுடன்

பார்வையைச் சுழற்றினாள் சொர்ணலதா.

“யாரு? அந்தக் குடிகாரப் பயலா?”

“ஆமாம்.”

“அவனை நீ் கட்டிப்பியா?”

“சே, சே...”

“பின்னே?”

“என்னோட வீட்ல எல்லோரும் அவனைத்தான் கட்டிக்கணும்னு சொல்றாங்க. ஏற்கனவே சின்ன வயலை பேசி முடிவு சென்சுட்டாங்களாம்.”

“அப்ப நம்ம காதலுக்கு பலத்த எதிர்ப்பு கிளம்பும்னு சொல்லு.”

“கண்டிப்பா.”

“அப்ப ஒண்ணு பண்ணலாமே?”

“என்ன?”

“பேசாம ஓடிப்போயிடலாமே?”

“ஜியையோ... அதெல்லாம் வேணாங்க. நம்ம காதல் எவ்வளவுத் தூய்மையா இருக்கு? அதைப்

போய் இப்படி அசிங்கப் படுத்தலாமா? உனரே நம்மைப் பத்தி வித விதமாப் பேச நாம இடங்கொடுக்கலாமா?”

“அப்ப என்னத்தான் பண்ணச் சொல்லே?”

“நம்ம காதல் உண்மையானதுன்னா அந்த ஆண்டவனே நமக்குத் துணை நிற்பான். நம் காதல் நிச்சயம் ஜெயிக்கும். அதில எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு.”

“நீ் பாட்டுக்கு இப்படியே நம்பிக்கிட்டிரு. குடிகாரன் உன்னைக் கொத்திக்கிட்டுப் போகப் போறான்.”

“அது மட்டும் நடக்காது.” என்றவன், “சாரி, நான் கெளம்பறேன். யாராவது வந்துடப் போறாங்க” என்றவாறு பற்பட்டாள்.

ஏக்கத்துடன் அவள் போவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் ஆதித்யன். வேறு ஓர் உருவும் மறைந்து நின்று இவர்களை கவனிப்பது இருவருக்குமே தெரியாது.

மாவட்ட ஆட்சித்தலைவரிடம் கிராம மக்கள் புகார் மனு கொடுக்க, உடனே நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. காட்டு யானைகள் கிராமத்துக்குள் நுழையாத வண்ணம் சுமார் ஐந்து கிலோ மீட்டர் தூரத்திற்கு சுற்றிலும் மின் வேலி அமைக்கப்பட்டது.

புணர்தவின் கொடுமை

மின்வேலியால் நல்ல பயன் ஏற்பட்டது. காட்டு யானைகளின் தொல்லை ஒரு வழியாகத் தீர்ந்தது. மக்கள் பயமின்றி அன்றாட வேலைகளில் ஈடுபட்டனர்.

வரப்பில் தனியாக நடந்து வந்துக்கொண்டிருந்தான் ஆதித்யன்.

வழி மறித்து நின்றவனைக் கண்டு அதிர்ந்தான்.

சொர்ணலதாவின் முறை மாமன் முருகேசன்தான் அவன்.

“இதோ பாரு, நான் சொல்றதைக் கவனமாக் கேட்டுக்க. சொர்ணலதா எனக்காகவே பொறுந்தவ. அவ எனக்கு மட்டுமே சொந்தம். வீணா அவ மனச கெடுத்துடாதே. நான் பொல்லாதவன். என வழிபில் எவன் குறுக்கிட்டாலும் அவனை நான் சும்மாவிடமாட்டேன். நீ இனிமேல் அவளைப் பார்க்கவோ, பேசவோ கூடாது. மீறி நடந்தேன்னு வை, நீ இந்த ஊர்ல என்ன, உலகத்துலேயே இருக்கமாட்டே. புரிஞ்சுதா?” என காஷித்தான் முருகேசன்.

இதை சிறிதும் எதிர் பார்க்காத ஆதித்யன் வெலிவெலத்துப் போனான்.

வழக்கம்போல் மாந்தோப்பில் சந்தித்தது காதல் ஜோடி.

“உன் முறை மாமன் முருகேசன் என்னை மிரட்டிட்டுப் போனான்.” என்றான் ஆதித்யன்.

“ஐயையோ... மாமா ரொம்பவும் பயங்கரமானவர். ஏடகூடமா ஏதும் ஆயிடப் போகுது.” என பயப்பட்டாள் சொர்ணலதா.

“அவன் மிரட்டறதனால் நாம சந்திக்காம இருக்க முடியுமா? நீ ஒன்றையும் பயப்படாதே வதா. அவனை நான் பார்த்துக்கறேன்.”

இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே அதிரடியாய் மாந்தோப்பில் நுழைந்தான் முருகேசன்.

சொர்ணலதா திடுக்கிட்டாள்.

“பாய்... எவ்வளவு துணிச்சல் இருந்தா நீ என்

அவனை அப்படியே
ஆரத் தழுவித் தீ மூட்டி...
விரல்களுக்குள்
சிறைப்படுக்கி இழக்ககில்
எத்தனை... எத்தனை...
வலிகளும் சுமைகளும்
ஆட்டிப்படைக்கிறது!!

மசுப்பாத்தியாகக் கூடி
மூ பக்கு நீட்டி...
அன்னி வந்த
வெள்ளை உடம்பை...
இச்சை தீரும் மட்டும்
சுவைத்திட சம்மதித்த
நீ...
நெநுநோளாக
பின் தொடர்வதன்
மாயமென்னவோ!!?

மூலைக்குள் குந்தி
தனிகமையைத் தீடி...
நெநுக்க உடம்புக்கு
சிவப்புச் சாயம் பூசி
பிழக்கத்தின் கொடுமை..
கெடுதவின் வலிமையாக
தொட்டுக் கொள்கிறது!!

வெள்ளை மேனியதில்
கண்ணை வைக்கு
சுற்றியதாலோ...
தேகமதில் தேய்வுகளை
கட்டி வைக்கு...
தொல்லைகளை
தொட்டு வைக்கிறாய்!!

பேச்சையும் மீறி மறுபடியும் இவளைப் பார்க்க வந்திருப்பே?” என கூவிக்கொண்டே இடுப்பிலிருந்து கத்தியை எடுத்தான்.

அதைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் நடுங்கிப் போனாள் சொர்னலதா.

“மாமா... தப்பு என் மேலத்தான். நான் கூப்பிட்டுத்தான் இவர் இங்கே வந்திருக்கார். இவரை ஒன்றும் பண்ணிராதீங்க.”

“ஓ...உனக்கு அவ்ளோ குருரு வட்டுப் போக்காடி?”

“ஏதோ தெரியாம் பண்ணிட்டேன். இனிமேல் இப்படி நடக்கமாட்டேன். என்னை நம்புங்க மாமா.” அந்தப் பயங்கர சூழ்நிலையைத் தவிர்க்கும் விதத்தில் கெஞ்சினாள்.

“உன்னால் என்ன பண்ணமுடியும்? நாங்க ரெண்டுபேரும் ஒருந்தருக்கொருத்தர் மனசார

விரும்பறோம். எங்களைப் பிரிக்க யாராலும் முடியாது.” என குறுக்கிட்டான் ஆதித்யன்.

“இருப்பிலும் இவ்வாகையிலுமாக மிகக்க கூடியவன் நீ என அறிவாயா?

இதழ்கள் விரிக்கும் கனவுகளில் சுஞ்சாரிப்பது நீயென்றால் உறங்குவது யார்?

புலன்களின் பின்னைவுகளால் என்றும் நீ ஒரு முகம் கொண்டதேயில்லையென உணர்கிறாயா?

புலன்கள் விரிக்கும் உலகியல் உணர்வுகளால் முடிவற்றவன் நீயென்றே தெரிவாயா?”

வீ.அரவிந்தன்.

“டாய்... என்னடா சொன்ன?” என்றவாறு அவனை நோக்கிப் பாய்ந்தான் முருகேசன்.

குறுக்கே நின்ற சொர்னலதா, “மாமா... நீங்க சொல்லபடி நான் நடந்துக்கிறேன். தயவு சென்சு இவரை ஒன்றும் பண்ணிராதீங்க.” என்று கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்.

சற்றே ஆத்திரம் தணிந்தவனாய், “வா... இனிமேல் இவன் பக்கம் தலை வெச்சக்கூட படுக்கக் கூடாது.” என்றவாறு அவனை ‘தா, தா’வென இழுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து மறைந்தான் முருகேசன்.

எவ்வளவுச் சொல்லியும் கேட்காமல் ஆதித்யன் சொர்னலதாவைச் சந்திப்பது ஆத்திரத்தை உற்பத்தி செய்தது முருகேசனுக்கு.

அது மட்டுமா?

யாராலும் அவர்களைப் பிரிக்கமுடியாது என்று சவால் வேறு விட்டிருக்கிறான் அந்த ஆதித்யன். அதை நினைக்க, நினைக்க, கோபமும், எரிச்சலும் பன்மடங்கு கூடியது.

வினைவு?

அனவுக்கு அதிகமாய் சாராயம் அவன் வயிற்றில் இறங்கியது.

ஆதித்யனை ஓழித்துக் கட்டினால்தான் தான் இழந்த நிம்மதியைத் திரும்பப் பெறமுடியும் என தீர்மானித்தான்.

அன்று மாலை இருட்ட சௌங்கிய ஹேஸையில் ஆதித்யன் வழ்க்காய் வீடு திரும்பும் வழியில் பளபளப்பான அரிவாளோடு சுரும்த ஜோட்டத்தில் தூங்கிக் காத்திருங்கான் முருகேசன்.

‘பயல் வரட்டும். ஒரே போடு.’ மனதுள் கருவிக் கொண்டான்.

மின் வேலி ஓரிடத்தில் பிரிந்து வழிஏற்படுத்தியிருக்க, கிடைத்த இடைவெளியில் நுழைந்து யானை ஒன்று. சில நாட்காக அந்த கிரமத்திற்குள் நுழைய முடியாத ஆத்திரத்திலும், சிவரா தீனி கிடைக்காத கோட்சிலும் அது அங்கும், இங்கும் அலைந்தது.

ஆவேசமாய் யானை ஒன்று தன்னை நோக்கி வந்துக் கொண்டிருப்பதையோ, இன்னொரு பக்கம் கொலை வெறியுடன் முருகேசன் காத்துக் கொண்டிருப்பதையோ கொஞ்சமும் அறியாத ஆதித்யன் சொர்ணலதாவின் காதல் நினைவுகளில் மிதந்தவாறு வந்துக் கொண்டிருந்தான்.

சற்றுத் தொலைவில் அவன் தலை தெரிந்ததும் அரிவாளை எடுத்து தயாராக வைத்துக்கொண்டான் முருகேசன்.

திடீரென்று அவன் பதங்கியிருந்த இடத்திற்குப் பின்னால் ஒரு சலசலப்பு.

'என்ன, ஏது' என அனுமானிப்பதற்குள் கரும்புத் தோட்டத்திலிருந்து அந்த யானை வெளிப்பட்டது.

ஆக்ரோஷமாய் பிளரிக்கொண்டே துதிக்கையால் முருகேசனைச் சுற்றி வளைத்துத் தூக்கிப் புரட்டிப் போட்டது !

அவன் அங்கிருந்து எழு முற்படுவதற்குள், யானை தன் முன்னங்காலைத் தூக்கி... ஒரே மிதி !!

முருகேசனின் மரண ஓலம் அந்த கிராமத்தையே கிடுகிடுக்க வைத்தது !!!

ராம்க்ரங்கி
கவிஞர்

காதலிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்

காதலிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்
பெண்மையின் உண்மையை

காதலிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்
உண்மையின் துண்மையை

காதலிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்
அன்பின் மென்மையை

காதலிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்
மென்மையின் வெண்மையை

காதலிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்
வெண்மையின் வெளிப்பாட்டை

காதலென்பது ஒரு பொது மொழி
சமத்துவத்தின் சமவிதி

உண்மைக் காதல் கோடி பெறும்
உள்ளத்திலிருந்து வருவது அது

பெண்மைக் காதல் ஒரு பேரழகு
என்றும் கை கொடுக்கும் காதலது

காதல் புரிதல் இருமனக் கூட்டு
அன்பின் அருள் விளையாட்டது

மனக் காதல் மாசற்ற பொன்னாகும்
இனங்களையும் இணைக்கும் அது,

மனிதம் என்ற ஓற்றை வரியில்...

கே ராத்தில்

மலப்புரம் மாவட்டத்தில் இஸ்லாமிய மக்கள் வசித்து வருகிறார்கள். இந்த மாவட்டத்திலிருந்து வட்சக்கணக்கானோர் வளைகுடா நாடுகளுக்குச் சென்று பணி புரிகின்றனர்.

வளைகுடா, பணம் கொழிக்கும் பூமி. கேரள மாநிலத்தின் ‘கால்பந்து தலைநகரம்’ என்றும் மலப்புரத்தைச் சொல்வார்கள். மலப்புரம் மாவட்டத்தில் எங்கு நோக்கினாலும் மகுதிகள் காணப்படும்.

மலப்புரம் அருகே உள்ள புன்னதாலா என்கிற கிராமத்தில் மகுதிகளுக்கு மத்தியில் சிறிய இந்து கோயில் ஒன்று இருந்தது. 100 ஆண்டுகள் பழையையான இந்தக் கோயிலில், நரசிம்ம அவதாரத்தில் அருள்பாலிக்கிறார் விஷ்ணு பகவான்.

புன்னதாலா கிராமத்தில் வசிக்கும் இந்து மக்களுக்கு, இந்தக் கோயில் தான் ஒரே வழிபாட்டுத்தலம். கோயிலோ இடிந்து தகர்ந்துபோய் கிடந்தது. அதைச் சீரமைத்துக் கட்டவேண்டும் என்பது புன்னதாலா வாழ் இந்து மக்களின் ஆசை. அவர்களிடத்திலோ, நிதி இல்லை. நிதி திரட்ட முயன்றும் முடியாமல்போனதால், கோயில் சீரமைப்புப் பணி பல ஆண்டுகளாகத் தள்ளிப் போய்க்கொண்டே இருந்தது.

இந்து மக்களின் ஆசையையும் இயலாமையையும் அறிந்த புன்னதாலா கிராம இஸ்லாமிய மக்கள், உதவிக்கு ஒடிவந்தனர்.

‘உங்கள் கோயிலை நாங்கள் கட்டித்தருகிறோம்’ எனக் கூறி நிதி வசூலிக்கக் தொடங்கினர். சுமார் 20 லட்சம் ரூபாய் திரண்டது. புன்னதாலா கிராம இஸ்லாமிய மக்கள், இந்து கோயிலைச் சீரமைக்க நிதியை அள்ளி வழங்கினர்.

இந்துக்கள் கண்களிலோ ஆனந்தகண்ணீர்!

திரண்ட நிதியை கோயில் கமிட்டியிடம் அளித்து, நரசிம்மமூர்த்தி ஆலயத்தைக் கட்டுமாறு இஸ்லாமியர்கள் கேட்டுக்கொண்டனர். கோயில் முழுமையாகக் கட்டி எழுப்பப்பட்டது. நிதி திரட்டிக் கொடுத்ததோடு தங்கள் கடமை முடிந்துவிட்டதாக இஸ்லாமிய மக்கள் ஒதுங்கிவிடவில்லை.

கோயிலின் சீரமைப்புப் பணிகளிலும் உடல் உழைப்பை நல்கினர்.

நெகிழிந்துபோன புன்னதாலா இந்து மக்கள், நன்றிக்கடனாக இஸ்லாமிய மக்களுக்கு கைம்மாறு செய்ய முடிவுசெய்திருந்தனர்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் ரம்ஜான் நோன்பும் வந்தது. புன்னதாலா வாழ் இந்து மக்கள், இஸ்லாமிய மக்களுக்கு கோயில் வளாகத்தில் இஃப்தார் விருந்து வழங்க முடிவுசெய்து, அழைப்புவிடுத்தனர்.

அத்தனை இஸ்லாமிய மக்களின் வீடுகளுக்கும் நேரடியாகச் சென்று, கோயில் கமிட்டி சார்பில் அழைப்புவிடுக்கப்பட்டது.

நாசிம்மழுர்த்தி ஆலய வளாகத்தில் இஸ்லாமிய மக்களுக்கு நோன்பு விருந்து வழங்கப்பட்டது. இதில், 400 இஸ்லாமிய மக்களும் உள்ளூர் கிராம மக்களும் மகிழ்வுடன் பங்கேற்றனர். பரிமாறப்பட்ட சைவ உணவை இஸ்லாமிய மக்கள் ருசித்தனர்.

கோயில் செயலாளர் மோகனன் கூறுகையில்,

‘எங்கள் கிராமத்தில் இந்துஇஸ்லாமிய மக்கள் ஒரே குடும்பமாக வாழ்ந்துவருகிறோம். நல்லது கெட்டது எதுவென்றாலும் இஸ்லாமிய மக்களுடன் கலந்து பேசி முடிவுசெய்வோம். இந்தக் கோயிலைக் கட்ட, சுமார் 20 லட்சம் ரூபாய் இஸ்லாமிய மக்கள்

தந்தனர். யாரும் எந்த மதத்தையும் பின்பற்றலாம். அது அவர்களின் உரிமை. எல்லாவற்றையும் தாண்டி ‘மனிதம்’ என்ற ஒற்றை வரியில் நாங்கள் இணைந்து நிற்கிறோம்’ என்றார்.

மனிதநேயத்தை மிஞ்சியது எதுவுமேயில்லை இயற்கை கொடுத்த உயிரை பலிகொடுத்து எந்த கடவுளையும் திருப்தி படுத்த முடியாது

மனித பிறவி மேன்மையானது அதை அனைவரும் போற்றுவோம். ■

சமுத்திரகணி இயக்குனர்

சந்தனப்பூமி

கவிமதி சோலச்சி

அ திகம் வெளிச்சமில்லாத அந்த நூற்றுப்பத்து எண் கொண்ட அறையில்தான் துரைக்கண்ணு அடைக்கப்பட்டிருந்தார். சிறைக்கைதிகள் வேடிக்கைப் பொருளைப் போல் பார்க்கத் தொடங்கினர்.

“இவன்தான்யா அவன்... ரொம்ப மோசமானவனு பேசிக்கிறாங்க. சொத்துக்கும் புகழுக்கும் ஆசப்பட்டு தன்னோடு தோல்த்தையே கொன்னுட்டான்யா...”

“எனக்கு தெரியும்யா... இவன் மட்டும் திரும்ப வருவானு... போன மொற இவனுக் வந்துருக்கப்ப அந்த வக்கீலு இவன்கிட்டானே ரொம்ப நேரம் பேசவான்... அந்த ஆள சந்திக்கவே விட மாட்டானே...”

“அந்த ஆள ரொம்ப நாளா ஆசப்பத்திரில வச்சுருந்தானுக... இவனுண் இன்னும் ஒன்னு ரெண்டு பேர தவிர வேற யாரும் அந்த ஆள அங்க பாத்ததே இல்லயாம்...”

“பாவம்யா... அந்த மனுசன் தன்னோடு கண்பெனி மூலமா கொறச்ச வெலக்கி பொருள வித்தாரு... இவன்தாயா... ஏதோ கொழுப்படி பண்ணி அந்த ஆள சிக்கவச்சுட்டான்...”

“அந்த ஆளு எப்டியாச்சும் கட்சி ஒன்னு தொடங்கி பிரதமரா இல்லாட்டியும் மொதலமைச்சரா வரனும்னு ஆசப்பட்டதா அவுக கம்பெனிகாரகளே பேசிக்கிறாக...”

“கல்யாணம் காச்சி கூட பண்ணிக்கலயா... தனக்குனு ஒரு குடும்பம் இருந்துருந்தா அந்த மனுசன இப்புடி சாக விட்டுருப்பாகளா...”

“அவனே பிராடு காரன்தான்யா... கொறச்ச வெலக்கி கொடுத்தா போண்டியாக மாட்டானா... ஜவளிக்கடகாரன் தள்ளுபடினு சொல்லிட்டு நம்ம தலயிலயே கட்டி வாளி டப்பானு பரிசு கொடுத்து ஏமாத்துறான்... எவனுக்குய்யா மக்களுக்கு செய்யனும்னு ஆச இருக்கு...”

“ஏன்.. காமராசரு.... கக்கன்லாம் இங்கதானே வாழ்ந்தாங்க... அவங்களெல்லாம் நல்லதுதானே செஞ்சாங்க... எங்க ஊரு வெள்ளாத்துல கக்கன் கட்டுன பாலம் கம்பீரமா இருக்கே...”

“ம்...அந்த பெரிய மனுசங்கள் பத்தி இவ்னோ அழகா பேசேற... அப்பறம் என்னத்துக்கு செயிலுக்கு வந்த... நல்ல பொழுப்பு பொழுக்க வேண்டியதுதானே...”

“அவங்கதான் நம்க்கு கடவுள்... இப்பவும் நல்ல வங்க இருக்காங்க... நம்ம கண்ணுக்கு தெரியுறது இல்ல...”

“இப்ப அவனவுக்கும் பணத்துலயும் பதவிலயும் ஆச வந்துருச்சு. இவன் அவன நம்பவச்சு கொல்றான். அவன இவன் கொல்றான்... என்ன எலவு பொழுப்போ...”

“பேசாம இந்த ஒலகம் அழிஞ்சுட்டா கூட நிம்மதியா போய்ச் சேந்தர்லாம்...”

“செத்துப்போன அந்த ஆளுக்கு ஏதோ புள்ள இருக்குனு பேசிக்கிறாங்க... ஓங்களுக்கு சேவை பண்ண கல்யாணம் கூட பண்ணிக்கலனு... இவங்க ஆளுக மூலமா அந்த ஆளுதான் பரப்புனதா சொல்லிக்கிறாக... அப்பதான் கட்சிகிட்சி தொடங்குனா செல்வாக்கு கெடக்கிமுனு நெனச்சதா என் மச்சான் கூட சொன்னாரு... இந்த ஆளு என்னடானா யார் கிட்டயுமே பேச மாட்றான்...”

சக கைதிகள் தங்களுக்குள் தோன்றியதை பேசிக் கொண்டனர்.

“காங்காதவன் கஞ்சியக் கண்டானாம் ஊத்தி ஊத்தி குடிச்சானாம் ஃகிறி மாதிரி என்னய்யா எல்லாரும் எட்டி எட்டி பாக்குறீக்ய சிறைக்காவலர் ஒருவர் சத்தம் போட்ட போது எல்லோரும் கப்சிப்...”

துரைக் கண்ணு யாருடனும் பேச விரும்பாதவராக இருந்தார். அப்படியே பேசினாலும் சிறைக்காப்பாளிடம் மட்டுமே ஒன்றிரண்டு சொற்களை உலாவ விடுவதாக இருந்தார். பூக்காத அத்தி, பூத்ததாக சிறைக்காப்பாளர் தனக்குள்

எண்ணி பலநேரம் சிரித்துக்கொள்வார்.

வழக்கறிஞர் சரவணன் மட்டும் துரைக்கண்ணுவை சந்திப்பவராக இருந்தார். அவர் அண்ணன் மகன் சேதுவும் இரண்டொரு முறை வந்தார். அவரும் இப்போது வருவதை நிறுத்திக் கொண்டார்.

வழக்கறிஞர் சரவணன் வெளியில் நடக்கும் நிகழ்வுகளை மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிக்கும் பள்ளிக் குழந்தையாகவே இருந்தார். சந்திப்புக்குப் பிறகு மே... பாத்துக்கலாம்... என்பதோடு துரைக்கண்ணு முடித்துக் கொள்வார்.

வழக்கறிஞர் சரவணன் பேசும் போது தனது கைகளை ஒரு சேர மடியிலே வைத்து கண்களைத் திறந்தபடி நெஞ்சை நிமிர்த்தி தியான நிலையில் துரைக்கண்ணு உட்கார்ந்திருப்பார். பேசுவதை உன்னிப்பாகக்

கவனிப்பதை காதுகள் உறுதி செய்தன. சிலநேரம் தூண்டிலில் சிக்கிய மீனாய் காதுகள் துடிக்கும் போதெல்லாம் துரைக்கண்ணுவின் முகம் சிவக்க ஆரம்பித்திருக்கும்.

சிறைச்சாலைக்கு வழக்கறிஞர் சரவணன் செல்வதே தொலைக்காட்சிகளில் முக்கிய செய்தியாக வெளிவரும்.

ஆதித்யா...

கல்லுள்ளிருக்கும்
 தேரையின் நூரையீரவை
 கிசுகிசுக்க வைக்கிறாய்
 கனவுகளை பொய்த்து
 நாணல் மடல்களில்
 சூடேற்றுகிறாய்
 உயிர் வனத்தின்
 நாம்பறுத்து நீவுகிறாய்
 கரித்துப்
 புகைந்து பகல்களை
 பெரும் சமுத்திரத்தில் கரைக்கிறாய்
 பிசுபிசுத்து
 நாவின் இரவுகளை
 மகரந்தம் சுவாசிக்கும்
 நீலப் பறவை ஆக்குகிறாய்
 அடர் மனத்தை
 நிழலாக்கும் சாகசம்
 உன் சிறகுகளுக்கானது தான்
 மழை நிறைத்த வானத்தின்
 பூமியைப் பொசுக்கும்
 காலச்சுவடிகள்
 உன் வாசத்தாலானது தான்
 கலகலத்துப் பூத்து
 பூஞ்செடி ஒன்றை
 கடல் முந்தானையில் முடிந்து
 திரும்புகிறாய்
 பிரியத்தின் ஜாடியில்
 உயிர்க்கும் நீ
 கிப்ரானின் கல்லறை மலர்களை
 திறக்கிறாய்
 காயங்களோடு பூத்திருக்கும்
 வானத்தில் தான்
 நீயும் பூத்திருக்கிறாய் ஆதித்யா

தமிழ் உதயா
வண்டன்

சிறையை பிட்டு வெளியில் வரும் போதெல்லாம்
 பத்திரிக்கையாளர்கள் சூழ்ந்து கொண்டு கேள்விக்
 கணைகளை தொடுக்க ஆரம்பித்துவிடுவார்கள்.
 எவ்வளவு கேள்விகள் எப்படி கேட்டாலும்
 சிரித்துக்கொண்டே பேசிவிடுவது வழக்கறிஞர்
 சரவணனுக்கு கைவந்த கலை.

‘காவல்துறைக்கு முழு ஒத்துழைப்பு கொடுக்கிறார்.
 சுக கைதிகளுடன் இயல்பாக பேசுகிறார். அவர்
 குற்றமற்றவர் என்பதை கூடிய விரைவில் நிருபிப்பார்...’
 இதுவே வழக்கறிஞரின் பதிலாக இருந்தது.

“வழக்கறிஞர் முகம் சற்றே வாடி இருந்தது.
 பத்திரிக்கையாளர்கள் கேள்விக்கு பொய்யாக
 சிரித்தார். துரைக்கண்ணு வழக்கறிஞரிடம் காட்டமாக
 நடந்து கொண்டார். மர்மம் நீடிக்கிறது...” என்றே
 பல பத்திரிகைகள் செய்திகளை வெளியிட்டன.

ஒருமுறை பத்திரிக்கையாளர் ஓருவர் சார் சிறையில்
 துரைக்கண்ணு சொகுசாக வாழ்வதாகவும் மற்ற
 கைதிகளுடன் பேசுவதில்லை என்றும் அவருடைய
 அறை திரைக்கீலைகளால் மூடப்பட்டிருப்பதாகவும்
 ஆடம்பர வாழ்வு நடத்துவதாகவும் பேச்சு
 அடிப்படையில் அங்கிருந்து எனக் கேட்டபோது...

“ஊர்ல உள்ளவங்க ஆயிரம் சொல்வாங்க.
 ஒல வாய மூடு னாலும் ஊர்வாய மூட
 முடியுமா...” என்று வழக்கமான அந்த முதலைச்
 சிரிப்புடன் அங்கிருந்து கிளம்பினார்.

பத்திரிக்கையாளர்கள் கேள்வி கேட்ட
 இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குள் வீடியோ
 ஒன்று சமூக வலைதனங்களில் வேகமாக
 பரவிக்கொண்டு இருந்தது. அந்த வீடியோவில்
 துரைக்கண்ணு வெள்ளை வேட்டி சட்டையில்
 இருப்பது போன்றும் அவரைச் சுற்றி
 நான்கைந்து மின்விசிநிகள் சுழலுவதும் திரைச்
 சீலைகள் தொங்க விடப்பட்டும் இருந்தது கண்டு
 சிறைத்துறையினரே ஆட்டம் கண்டுவிட்டனர்.

தொலைக்காட்சி நிறுவனங்கள் பல இந்த
 வீடியோவை ஆதாரமாக வைத்து எதிர்க்கட்சியினரை
 கொண்டு விவாதங்களையும் அரங்கேற்றிக்கொண்டு
 இருந்தனர். சிறைத்துறையினருக்கு சில இலட்சங்கள்
 கைமாறி இருக்கலாம் என்று எதிர்க்கட்சிகள் குற்றம்
 சாட்டின. ஆய்வுக்கும் ஒன்றை நியமிப்பதாக அரசு

அறிவித்திருந்தது.

“அரசாங்கமே அவுங்க கைக்குள்ளதான். கேசே இல்லாம் ரிலீஸ் பண்ணி காசக்காக கட்சில் சேத்தாலும் ஆச்சரியபடுறதுக்கு என்ன இருக்கு...” சிலர் டிவிட்டரில் இவ்வாறு பதிவிட்டிருந்தனர்.

ஓருசிலர் நகைச்சவை நடிகர் வடிவேலுவை வைத்து மீம்ஸாக பதிவிட்டிருந்தனர்.

“ஆகா... நாம எந்த ட்ராக்குல போனாலும் பிரச்சினை அது ஒரு ட்ராக்குல நமக்குனே மாட்டுத்தய்யா...” என்பதாக இருந்தது.

மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் துரைக்கண்ணுவும் செந்திலும் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் ஒரே அறையில் அடைக்கப்பட்டனர். அப்போது நெட்டிசன்களின் கலாய்ப்புக்கு அளவேயில்லை.

“போவோமா... ஊர்வோலம்...”

“எங்கே செல்லும் இந்த பாதை... யாரோ யாரோ அறிவாரோ...”

இன்னும் ஓரு சிலர் கதிர் அன்கோ நிறுவனத்தையும் வம்புக்கு இழுத்தனர்.

“நீ முன்னாலே போனா... நா பின்னாலே வாரேன்...” என்பதாக அந்த மீம்ஸ் இருந்தது.

பதினெந்து ஆண்டுகளாக நடத்தி வந்த அந்த வழக்கு மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் முடித்து வைக்கப்பட்டது. மயில் அன்கோ நிறுவன தலைவர் செந்திலும் அவரது உற்ற நண்பர் துரைக்கண்ணுவும் வருமானவரி ஏய்ப்பு மற்றும் வருமானத்திற்கு அதிகமாக சொத்து சேர்த்ததை உயர் நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது.

“இத்தனை ஆண்டுகாலம் வழக்கினை இழுத்தடித்து நீதி மன்றத்தை அவமதிப்பு செய்ததற்காக கடும் கண்டனத்தை பதிவு செய்கிறோம். மேலும் ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு கோடி ரூபாய் அபராதமும் அறுபது மாதங்கள் சிறைத்தனடனையும் விதித்து தீர்ப்பளிக்கிறோம்...” தலைமை நீதிபதி தீர்ப்பை வாசித்து முடித்தார்.

“அவரும் நீங்களும் என்ன புருசன் பொண்டாட்டியா... அப்பறம் என்னத்துக்கு என்னக்கட்டி தொலக்சிக... ஒருநா பொழுது வீட்ல ஒழுங்கா புள்ளைக் கூட இருக்கீகளா... நானும் பொம்பாதானே... எனக்கென்ன வயசா போச்ச...” ஒரு முறை நடனமணி கேட்டேவிட்டாள்.

அடுத்தகணம் அவளது கண்ணமும் முதுகும் வலியால் துடித்தன. துரைக்கண்ணுவின் கைகள் எதையோ வேட்டையாடியதாய் உணர்ந்தன. “தெருவுல கூவி கூவி பிளாஸ்டிக் பொருள் வித்துக்கிட்டு இருந்த எனக்கு இவ்னோ பெரிய வாழ்க்கய கொடுத்ததே அந்த மனுசன்தான்டி... எவன்டி இந்த காலத்துல ஏறங்கி வந்து பழகுவான்...” மூச்சிரைக்க பேசியபோது துரைக்கண்ணுவின் கணகள் நெருப்பில் பழுக்க காய்ச்சிய இரும்பைப்போல இருந்தன.

இருவரும் உடனடியாக சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். அந்த நிறுவனத்தை கவனித்துக் கொள்ள தற்காலிகமாக கண்ணையா என்ற பணியாளரை மேலாளராக செந்தில்நியமனம் செய்திருந்தார். சிறைவாசலில் அழுதுகொண்டே பொறுப்பை பெற்றுக்கொண்டபோது அவரின் கண்ணீர் மேல்சட்டையை நன்றாக்கி வேட்டியை நன்றாக்கி தொடர்விடியிருந்தது. மிகச் சிறந்த பணியாளரை தாம் தேர்வு செய்திருப்பதாக செந்தில் தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டார்.

மயில் அன்கோ நிறுவனம் எலக்ட்ரானிக் பொருட்கள், தங்க நகை விற்பனை, வீட்டுமனைகள் விற்பனை மற்றும் சில்லரை விற்பனையையும் நடத்தி வந்தது. தனது நிறுவனம் பெயரில் தொலைக்காட்சி நிறுவனம் ஒன்றையும் நடத்தி வந்தது.

கதிர் அன்கோ நிறுவனமும் அதே தொழிலில் ஈடுபட்டு வந்தது. இரண்டு நிறுவனங்களும் தனக்கான கிளைகளைப் பட்டி தொட்டியெல்லாம் நிறுவி தங்களது செல்வாக்கை நிலைநாட்டின. இரண்டு நிறுவனங்களும் தங்களது பொருட்களை விற்பனை செய்வதில் போட்டி போட்டன.

சிறு நிறுவனங்கள் இந்த நிறுவனங்களிடம் போட்டி போட முடியாமல் தினாறின. சிறு

நிறுவனங்கள் சில இரண்டு நிறுவனங்களிடமும் நட்பு பாராட்டி தங்களை தக்க வைத்துக் கொண்டன. இரண்டு நிறுவனங்கள் மட்டுமே மேலோங்கி இருந்த நிலையில் வேறு நிறுவனங்களுக்கு வாய்ப்பே இல்லாமல் இருந்தது.

மயில் அன்கோ தலைவர் செந்தில் சிறையில் இருந்தபோது அதன் வேதனையை தாங்க முடியாமல் பணியாளர் ஒருவர் திருப்பதிக்குச் சென்று தனது நாக்கை அறுத்து உண்டியலில் போட முயற்சித்தபோது காவலர்களால் கைது செய்யப்பட்டார். இரத்தம் அருவி போல் கொப்பளித்து கொட்டியது.

‘தலைவர் சிறை சென்றதால் பணியாளர் நாக்கை அறுத்துக்கொண்ட விபரிதம்’ என்று நாளிதழ்கள் செய்தி வெளியிட்டன.

வடமாநிலங்களில் தனது செல்வாக்கை ஓரளவு தக்கவைத்திருந்த செம்பருத்தி பிரைவேட் லிமிடெட் நிறுவனம் தமிழ்நாட்டில் காலான்ற தவியாய் தவித்து வந்தது. கதீர் அன்கோ நிறுவனத்திடம் ஒருமுறை ஒப்பந்தம் செய்திருந்தபோதும் அந்நிறுவனத்தின் பொருட்கள் ஒன்று கூட விற்பனை ஆகாதது பெரும் ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

இரண்டு நிறுவனங்களில் ஒன்றை ஒழித்துக் கட்டுவதில் அது தெளிவாக இருந்தது. நீலிக்கண்ணீர் வடித்து காத்திருக்கும் முதலையாய் அந்நிறுவனம் இருந்தது.

ஒருமுறை உத்திரபிரதேசம் மாநிலத்தில் ஜமாலுதீன் என்பவர் தனது நிறுவன பொருட்கள் ஒன்றைக் கூட வாங்காமல் மற்ற நிறுவனத்தின் பொருட்களை வாங்கி பயன்படுத்தி வந்ததால் ஆத்திரம் அடைந்த செம்பருத்தி நிறுவனத்தின் அடியாட்கள் அவரை வீதிக்கு இழுத்துவந்து அடித்தே கொன்றுவிட்டனர். அந்த அச்சத்தால் பலர் அந்நிறுவன பொருட்களை வாங்க தொடங்கினர். ஜமாலுதீனை அடித்துக் கொன்ற வீடியோ சமூக வலைதளங்களில் வேகமாக பரவினாலும் பணக்கட்டுகளின் பக்கமே நீதிதராசகள் சாய்ந்து இருந்தன.

வெறி பிடித்த நிறுவனத்தை வரவழைத்து விடுவதில்லை என்பதில் இரண்டு நிறுவனமும்

தயாராக இருந்தன.

செம்பருத்தி நிறுவனம் தனது மாயவலையை சிறைச்சாலையில் வீசியது. துரைக்கண்ணு அந்த வலையில் சிக்கி செய்வதறியாது இருந்தார். தேத்ரா மிஸ்ரா சிறைக்கு இவர்களை பார்க்க வந்திருந்தார். இவர் செம்பருத்தி நிறுவனத்தின் நேரடி வணிக தொடர்பாளராக இருந்தார். அரசியல் ஆடம்பரத்துக்குள் நுழைய ஆசைப்பட்டு தவறு செய்தோமே என்ற சிந்தனையில் சிறையில் மொனமாகவே இருந்த செந்திலுக்கு வணக்கம் மட்டுமே கிடைத்தது. நண்பன் என்றாலே உண்மையான வன்தான் என்று செந்தில் தீர்க்கமாக நம்பினார்.

ஓருநாள் செந்திலிடம் நண்பர் ஒருவர் இன்னொருவரை அடையாளம் காட்டி இவர் என் நல்ல நண்பர் என்றார்.

நண்பன்னு சொன்னாலே அவன் நல்லவன்தான். தனக்கு நல்லவனாக இருக்காதவன் நண்பனாக இருக்க முடியாது. அவன் துரோகியாகவோ எதிரியாகவோதான் இருக்க முடியும். நட்ப சந்தனப்பெட்டில் வச்ச பாதுகாக்கனும். என்று சொன்னபோது கண்சிமிட்டாமல் நண்பர்கள் செந்திலை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தனர்.

ஒருமுறை பள்ளிக்கூட நிகழ்ச்சி ஒன்றுக்கு சிறப்பு விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டிருந்த செந்தில் தனது பேச்சில் “நமது சோம்பேறித்தனமே சரண்டு வோருக்கு மூலதனமாகிவிடுகிறது...” என்று பேசியது அந்த ஆண்டின் ஆகச் சிறந்த பொன்மொழியாக எல்லோராலும் வரவேற்பை பெற்றது.

தேத்ரா மிஸ்ரா இரண்டொரு முறை துரைக்கண்ணுவை மட்டும் தனிமையில் செந்தித்து சென்றார். அதுபற்றி ஒருநாளும் செந்தில் துரைக்கண்ணுவிடம் விசாரித்ததே இல்லை. ‘அவனுக புத்தி மோசமான புத்தி... உள்ள நுழைஞ்சுச்ச நாமஞும் காலி... இந்த மண்ணும் காலி...’ செந்தில் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னபோது துரைக்கண்ணு முகத்தில் வியர்வை முத்துக்கள் முளைக்கத் தொடங்கி இருந்தன. அப்போது கரண்ட் இல்லை என்பதால் அந்த வியர்வைக்கு பெரிய காரணம் எதையும் செந்தில் உணரவில்லை.

என் கண்ணே கண்மணியே

“வணிக நோக்கத்துடன் சந்தித்தீர்களா” என்ற பத்திரிக்கையாளர்களின் கேள்விக்கு “மனித நேயம்” என்ற ஒரே வார்த்தையில் பதிலளித்தார்.

தேத்ரா மிஸ்ரா வந்து சென்ற ஒருசில தினங்களிலேயே செந்திலின் மறுசீராய்வு மனுவை விசாரணை செய்த உயர்நீதிமன்றத்தின் புதிய அமர்வு இருவரையும் குற்றமற்றவர்கள் என்று தீர்ப்பளித்து விடுதலை செய்தது.

‘நீடித்து உழைக்கும் விலையும் குறைவு...’ என்று சொல்லி விற்பனை செய்த மயில் அன்கோ நிறுவனத்திற்கு கோடிகோடியாய் சொத்துகள் குவிந்தது எப்படி. அவை அனைத்தும் தரமற்றவை... போலி களை நம்ப வேண்டாம்.... எங்கள் நிறுவனத்தின் பொருள்களை பயன்படுத்திவிட்டு பணத்தை செலுத்துங்கள் என்று கதிர் அன்கோ நிறுவனம் விளம்பரம் செய்து வந்தது.

சிறையிலிருந்து வெளியில் வந்த செந்திலுக்கு அறுபத்தைந்தாவது பிறந்தநாள் நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தது. செந்தில் யாரையும் சந்திக்காமல் தனது வீட்டில் தனியாக இருந்து வந்தார். சமூக மதிப்பு கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்த அவருக்கு இந்தச் சறுக்கல் பெரும் மன உளைச்சலை தந்தது.

கதிர் அன்கோ நிறுவனத்தை தாத்தா பாட்டி அப்பா அம்மா மருமகன் என்று அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களே கவனித்து வந்தனர். செந்திலுக்கு அது பெரும் கவலையாக இருந்தது. தன்குப் பின் யார் இதை கவனிக்கப் போகிறார்களோ என்பது அவருக்கே புதிராக இருந்தது. எவ்வளவேவா தியாகங்களைச் செய்து கட்டி எழுப்பிய கோட்டை இது... என்ற சிந்தனையே அவரை பாடாயப்படுத்தியது.

அப்போதுதான் செம்பருத்தி பிரைவேட் விமிடெட் நிறுவன அதிகாரப்பூர்வமான மேலாளர் கனிஷ்குப்தா இரண்டு முறை செந்தில் வீட்டுக்கு வந்து சென்றார். சந்திப்பு குறித்த எந்த தகவலும் வெளியில் கசியாமல் துரைக்கண்ணு பார்த்துக் கொண்டார். துரைக்கண்ணுவும் செந்திலும் வீட்டைவிட்டு வெளியில் வருவதை முழுமையாக தவிர்த்து வந்தனர். அவ்வப்போது கண்ணையாவும் மற்ற நெருக்கமான பணியாளர்களும் செந்தில் வீட்டுக்கு வந்து செல்பவர்களாக இருந்தனர்...

கருவறையில் கருவிழிக் கொண்டு காட்சி கொடுத்தாய். கனவும் ஒருநாள் நிஜமானது.

கண்ணனின் வரவை கரம் நீட்டி காத்துக்கிடக்கின்றேன் உலகில் கால் பதிப்பதை ஒரு நிமிடம் எண்ணிப்பார்த்து.

வரம் தந்த வள்ளலை வணங்கி உம்மை வாரி அணைத்துக்கொண்டேன் என் கண்மணி கவிதையை

நீ வளரும் அழகை வாடா முகம் கொண்டு தேனாய் சொல்கொண்டு பூவாய் கரம் கொண்டு ரசித்துவிட்டேன். கல்விக்கலைமகள் வழங்கிய பட்டங்களை உன் கைகள் வாங்கியதை கண்டு என் கண்ணர் அல்லவா ஓடோடி வந்தது.

நான் சேர்த்த பொன்னகை உன்புன்னகைக்காக பொற்கொல்லிடம் அனுப்பிட்டேன்.

கவலைபடாதே நீ காதலிக்க என் கண்கள் தேடி ஒரு தாரத்தை உமக்கு பரிசளித்துவிட்டது.

தனக்கென ஓர் இடத்தில் அமர்ந்துவிட்டேன் இனி என் பார்வைகள் மட்டுமே உன் மேளியை தழுவும்.

மகனே நீ அமர்ந்திருந்த அரியணையும் நான் அமர்ந்துள்ள அரியணையும் சற்று பாசப்பார்வையால் பார்த்துவிட்டுகெல். என் மனம் பஞ்சணையில் அமர்ந்துவிடும்.

கவிதாயினி விஜில் விஜயராணி

தனிமை செந்திலை வாட்டியது என்றான் சொல்ல வேண்டும். இளமைக் காலத்தில் வனிதாவுடன் ரகசியமாக குடும்பம் நடத்தி வந்த செந்திலிடம் “என்னை ஊரறிய எப்போது திருமணம் செய்துகொள்ள போகின்றீர்கள் “என்று கேட்டதற்கு பெரும் தொழிலதிபராகி அரசியலிலும் காலெடுத்து வைக்கிறபோது உன் கரம் பிடித்தல்லவா நான் நடப்பேன்...” என்ற சொற்களில் மயங்கி நிறைமாத கர்ப்பிணியானாள்.

பிரசவ வலியால் துடித்தவளை மருத்துவர்கள் எவ்வளவோ முயற்சித்தும் பலனில்லாமல் போனாள் வனிதா. அழகான பெண் குழந்தையை மட்டும் செந்தில் கைகளில் மருத்துவர்கள் கொடுத்தபோது அவரால் கொஞ்ச முடியவில்லை. வனிதாவின் கரங்களை இறுக பிடித்துக்கொள்ள தோன்றியது. அவள் மார்பில் சாய்ந்து கண்ணீர் விட்டு கதறியபோது அவளது மார்பில் சுரந்த சீம்பால் உறைந்து ஓட்டிக் கிடந்தது. பச்சிளங்குழந்தை அந்தச் சீம்பாலுக்காய் வீறிட்டு அழுதுகொண்டிருந்தது.

ஆசிரமம் ஒன்றில் ஒப்படைத்து விட்டு வெளியேறிய செந்திலுக்கு வியாபாரம் சூடுபிடிக்க ஆரம்பித்திருந்தது. அப்போதுதான் தெருவோரக் கடையொன்றில் துரைக்கண்ணு கூவிகூவி பொருட்களை விற்பதைக் கண்டு வியந்து தன்னோடு கேள்துக் கொண்டார்.

எப்போதாவது தனது மகளை ரகசியமாக சென்று பார்த்து வந்த செந்தில், துரைக்கண்ணு வந்திலிருந்து செல்வதையே நிறுத்திவிட்டார். துரைக்கண்ணுவின் முருங்கைக்காய் சாப்பாட்டுக்கு அவவப்போது ரகசியமாய் ராணிகளை தொட்டுக்க ஏற்பாடு செய்ததால் துரைக்கண்ணு வின் அன்பில் மூழ்கித்தான் போயிருந்தார் செந்தில். செந்திலைப் பற்றி தவறான எந்த தகவலும் வெளியில் செல்லாமல் பாதுகாத்து வந்ததால் துரைக்கண்ணுவை கூடவே வைத்துக்கொண்டார்.

உடல் அசதிக்கு உருப்படிகள் அவவப்போது கிடைத்ததால் வனிதாவின் நினைவுகளும் மகளின் நினைவுகளும் இல்லாமல் போனது.

காலத்தே பயிர் செய்யாமல் கண்கெட்ட பிறகு சூரிய வணக்கம் செஞ்சு என்ன பண்ண... தனக்கான சொந்தத்தை தக்க வைத்துக்கொள்ள

முடியவில்லையே. அரசியல் கட்சி தொடங்கலாம்னு இருக்குறப்பு இந்த வழக்கு நம்மள பாடாபடுத்துதே...’ என்ற யோசனையில் இருந்தபோதுதான் அன்றிரவு பதினோரு மணியாளவில் தொலைக்காட்சிகளில் அந்த செய்தி ஓடிக்கொண்டு இருந்தது.

“பெருந்தொழிலதிபர் செந்தில் உடல்நலக் குறைவால் மருத்துவமனையில் அனுமதி....”

தற்காலிக மேலாளர் கண்ணையா நிறுவனத்தை தொடர்ந்து கவனித்து வந்தார். செந்தில் யாரையும் சந்திக்க விரும்பவில்லை. அவர் ஓய்வில் இருக்கிறார். விரைவில் குணமான பிறகு நிறுவனத்தை தொடர்ந்து நடத்துவார். அரசியல் கட்சியையும் உடனடியாக தொடங்குவார் என்று துரைக்கண்ணு தரப்பிலிருந்து செய்திகள் வெளியாகின. தொழிலதிபர்களும் அரசியல் பிரமுகர்களும் துரைக்கண்ணுவை மட்டும் சந்தித்து நலம் விசாரித்து வந்தனர். அரசியல் கட்சி என்னவாக இருக்கும் என்று எவராலும் யூகிக்க முடியவில்லை. பல்வேறு கட்சிகளிலிருந்து விலகி பலரும் செந்திலுக்கு ஆதரவு தெரிவித்து சுவரொட்டிகளை ஓட்டி இருந்தனர்.

கதிர் அன்கோ நிறுவனத்தின் தலைவர் முரளிதரன் முத்தையா தனது அரசியல் பிரவேசத்தை தொடங்கியிருந்தார். அவரது அப்பா முத்தையா நிறுவனத்தை கவனித்து வந்தார்.

செந்தில் அவர்கள் இந்நாட்டை ஆளவிடமாட்டோம்... அவர் தொழிலதிபராகவே இருந்துவிட்டு போக்டும். அவர் பூர்ண நலம் பெற வாழ்த்துகிறேன். அவருக்கும் எங்களுக்கும் தொழில் போட்டி இருப்பது உண்மை. ஆனால்நாங்கள்கண்டை போட்டுக்கொண்டதுகிடையாது. கட்சி தொடங்கி வென்றால் வாழ்த்துகள். நாங்களும் ஆசிரி செப்வெற்றான சூழ்நிலையை உருவாக்குத்தான் காந்தில் நிற்கிறோம்..’ துரைக்கண்ணுவை சந்தித்த பிறகு செய்தியாளர்களிடம் முரளிதரன் முத்தையா தெரிவித்து இருந்தார்.

செந்தில் நலமாக இருக்கிறார். விரைவில் எல்லோரையும் சந்திப்பார் என்று மருத்துவமனை நிர்வாகமும் அவவப்போது அறிவிப்பு வெளியிட்டது. முப்பது நாட்களாய் தொடர்ந்த மருத்துவமனை அறிவிப்பு... முப்பதாம் நாள் இராவு பத்து மணிக்கு செந்தில் இறந்ததாக அறிவித்தது.

பணியாளர்களுக்கும் கட்சியில் சேர நினைத்தவர்களுக்கும் பெரும் சோகத்தை தந்தது. அதிகாலையில் சூரியன் உதிப்பதற்கே தயங்கி தயங்கி கார்மேகத்தை வானில் உலாவவிட்டிருந்தது. அந்த கார்மேகங்கள் சூரியனை மறைத்துக்கொண்டு இருந்தன. சூரியனும் துக்கத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டதாக மூத்த அரசியல் தலைவர் ஒருவர் பேட்டியளித்தார்.

பொதுமக்களின் அஞ்சலிக்காக செந்திலின் உடல் கண்ணாடி பெட்டியில் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

கண்ணாடி பெட்டியைச் சுற்றி ஐந்தடி இடைவெளியில் மட்டுமே பார்க்க அனுமதி க்கப்பட்டனர். அருகில் செல்ல அனுமதி மறுக்கப்பட்டிருந்தது. துரைக்கண்ணுவும் அவரைச் சார்ந்த ஒருசிலர் மட்டுமே அருகில் நின்றுகொண்டு இருந்தனர். சோகத்தின் மொத்த உருவமாய் தலை குனிந்தபடி நின்றுகொண்டு இருந்த துரைக்கண்ணுவை செம்பருத்தி பிரைவேட் லிமிடெட் நிறுவன வணிக தொடர்பாளர் தேத்ரா மிஸ்ரா தலையில் தடவிக்கொடுத்துவிட்டு பந்தலில் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார்.

தமிழ்நெஞ்சம்

மகனிரெலாம் கல்வியினால் ஓங்கி நின்றால்
மருத்துவமே அவ்வீடில் தேவை யில்லை
மகனிரெலாம் அரசியல் கைப்பற்றி யாண்டால்
மாநிலத்தில் போரில்லை ; இல்லை என்பேன் .
பகையில்லை ; இன்மையிலை , பிணியு மில்லை .
பழியேதும் வந்துறவே வாய்ப்பு மில்லை .
வகையான உலகொன்று அமைத்தல் கூடும் .
வளமங்கே மண்டியிடல் காணக் கூடும் .

காவேரிக்கரையில் அடக்கம் செய்வதற்கான பணி கள் தீவிரப்படுத்தப்பட்டன. அடக்கம் செய்வதற்கான இடம் அந்த பெருந்கரத்தின் மையப் பகுதியில் ஆட்கள் நடமாட்டம் அதிகம் உள்ள பகுதியாக இருந்தது. இங்குதான் பிரபலமானவர்கள் பலரும் அடக்கம் செய்யப்பட்டு இருந்தனர்.

சந்தனப்பேழையில் வைத்து செந்திலின் உடல் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது. இரும்புச்சங்கிலியால் கல்லறையைச் சுற்றி தடுப்பும் வைக்கப்பட்டது. மயில் அன்கோவின் அடுத்த வாரிச யார் என்பதில் எதிர்பார்ப்பு அதிகமாகவே இருந்தது.

ஒருசில நாட்களில் துரைக்கண்ணு தன்னை தலைவராக அறிவித்துக் கொண்டார். அப்போதுதான் எதிர்பார்த்த அந்த தீர்ப்பும் வந்தது. கதிர் அன்கோ நிறுவனத்தால் செய்திருந்த மேல்முறையீட்டு கீராய்வு மனு உச்சநிதிமன்றத்தால் விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

“செந்தில் மரணமடைந்ததால் அவருக்கு தண்டனையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்படுகிறது என்றாலும் முக்கி குற்றவாளி அவர்தான். அவருடைய நிறுவனத்தில் எந்தப் பொறுப்பிலும் இல்லாததுரைக்கண்ணுவுக்கு இவ்வளவு சொத்துகள் எப்படி வந்தது... எனவே கீழ்நீதிமன்றம் அளித்த தீர்பினை நிராகரிக்கிறது... துரைக்கண்ணுவுக்கு இருபது இரண்டு கோடு ரூபாய் அபராதமும் அறுபதுமாத சிறைத்தண்டனையும் விதித்து இம்மன்றம் தீர்ப்பளித்தது உத்தரவிடுகிறது...”என தலைமை நீதிபதி தீர்ப்பை வாசித்து முடித்தார்.

அவசராவசரமாய் கண்ணையாவிடமிருந்து பொறுப்பினை வாங்கி தனக்கு நெருக்கமானவர் எனக்கருதிய பிரமையாவிடம் பொறுப்புகளை ஓப்படைத்தார் துரைக்கண்ணு தனது அண்ணன மகன் சேதுவையும் துணைக்கு வைத்துக்கொள்ளுமாறு கூறி சிறைக்குள் காலடி வைத்தார் துரைக்கண்ணு.

நாட்கள் கடந்து மாதம் ஒன்றானது...

“அய்யா... நம்ம நிறுவனத்தோட பொருட்கள விக்காமபிரம்மையாவும்கண்ணையாவும் செம்பருத்தி கம்பெனிகாரர்களோட பொருட்கள மறைமுகமா விக்கிறாங்க. அந்தக் கம்பெனிகாரர்களிட்ட பெரும் தொகைய வாங்கிட்டு உள்ளடி வேலய

ஆரம்புச்சுட்டாங்க.. நம்ம கம்பெனிய முழுக்க அவங்க ரெண்டுபேரு கட்டுப்பாட்டுக்குள்ள கொண்டுவந்து உங்க அண்ணன் மகன் சேதுவையும் ஓரங்கட்டிட்டாங்க...” வழக்கறிஞர் சரவண சொன்னபோது ஏதோ நினைத்தவராக வாய்விட்டு சிரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்.

சிறைவாசலில் பத்திரிகையாளர்கள் கேட்டதற்கு ‘பெரிய அய்யாவுக்கு அடுத்து எங்களுக்கு எல்லாமே சின்ன அய்யாதான்...’ என்று சொல்லிக்கொண்டே அனைவரது முன்னிலையிலும் துரைக்கண்ணுவின் காலில் இருவரும் விழுந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

சிரிப்பை கட்டுப்படுத்துவதற்குள்... அய்யா.... இன்னொரு விசயம்... துரைக்கண்ணு வின் கண்களை பார்த்தபோது ம் சொல்லு என்பது போல மூடி திறந்தது..

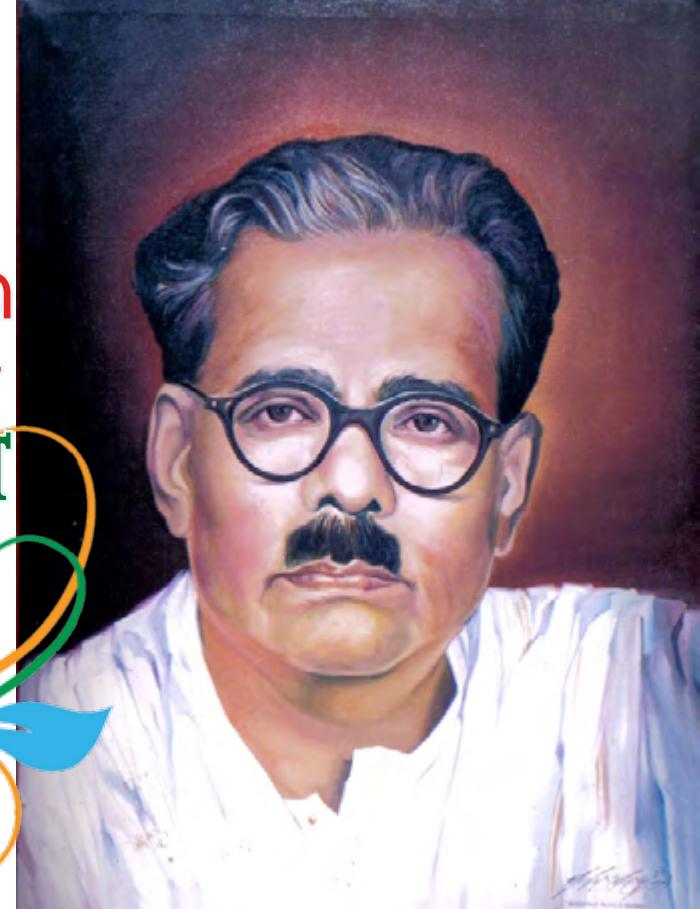
“அது செந்தில் அய்யாவே இல்ல... வெறும் அரிசி கோதுமைல வேறொரு மனித எலும்புக் கூடுல செஞ்சுது... அது தோண்டி ஆய்வு பண்ணனும்னு பெங்களூர்ல இருந்து ஒரு பொண்ணு உச்ச நீதிமன்றத்துல வழக்கு போட்டுருக்கு. யாரும் உடம்ப தொட்டுப் பாக்காததால் விசாரணைக்கு வரலாம்னு பேசிக்கிறாங்க.... அந்தப் பொண்ணப் பாக்கும்போது செந்தில் அய்யா முகச்சாடை வேற இருக்கு....வழக்கறிஞர் சாவணன் சொன்னபோது துரைக்கண்ணு வின் முகத்தில் இரண்டாவது முறையாக அளவுக்கு அதிகமாகவே வேர்க்கத் தொடங்கியிருந்தது.

கழுதை வாய பாத்து நெல்லக் கோட்ட விட்டுட்டமே... என்று தன்னுள் எண்ணியவாறு சுவற்றில் சாய்ந்துகொண்டு அந்த இரவில் நடந்ததை நினைத்துப் பார்த்தார்.

வெளிச்சம் குறைவான அந்த அறையில் யாரோ ஒருவர் செந்தில் தலையில் நாற்காலியைக் கொண்டு அடிக்கவும் அவர் மயங்கி விழ துரைக்கண்ணு அவரை இழுத்துச் சென்றார். சிறிது நேரத்தில் ஆம்புலன்ஸ் ஒன்று வீட்டிலிருந்து முகப்பு வாசல் வழியாக மருத்துவமனை நோக்கி சென்ற அதே வேளையில் வடக்கு வாசல் வழியாக சுத்தமில்லாமல் அம்பாசிட்டர் கார் ஒன்றும் சென்றுகொண்டிருந்தது.

புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன்

தமிழின் நேசன்
புரட்சியின் தேசன்
பாக்களின் வாசன்
பாரதிதாசன்

சித்திரையில் மலர்ந்து
சித்திரையில் மறைந்த - புகழ்
நித்திரை காணாத
முத்திரை பதித்த
முத்தான தமிழ்கவி
எங்கள் புரட்சிக்கவி !

தமிழ்கவி உதிர்த்த பாவேந்தரின்
உன்னத வாயிற்கு
கீரிடமாக வாழ்ந்தது
கட்டை மீசை !

புரட்சிக்கனலைத்
என்றும் தூண்டிவிடும்
மிரட்டும் அவரின் பார்வை !

வெளிப்படையானவர் என்பதாலோ
அழகாய் வெளிக்காட்டியது
அவரின் மனதை - அவரின்
தேகம் சூழ்ந்த வெள்ளாடை !

நரை தள்ளாது
என்றும் வாழுகிறது
பாவேந்தரின் படைப்பு
'பிசிராந்தையார்' ஆகவே !

கிறுக்கன் என்று
அவர் எழுதியவை
தமிழின் புரட்சி கிறுக்கல்கள் !

கிண்டல்காரன் என்ற பெயரில்
தூண்டிவிட்டார் புரட்சித் தீயை !

'குயில்' ஒசையும்
புரட்சி செய்தது
தமிழ் பாடியது
அவர் நடத்திய இதழால் !

தமிழுக்கு அமிழ்தம் என்றவர்
மறைந்தும் வாழ்கின்றார்
தமிழுக்கு அமிழ்தமாகவே !

கவிதை சா. கா. பாரதி ராஜா

வேலை ஓவியம் R. இராஜராஜன்

உறங்காத உண்மைகள்

சாம்பந்தமருது

எம்.ஐ.எம்.அவ்ரப்

உறங்காத உண்மைகள்
சிறுகதைத் தொகுப்பு

கண்ணோட்டம் : ஜெஸ்மி எம். ஸுலை

குல்முனைப் பிரதேசத்தில் இருந்து சிறுகதைகள் வெளி வருதல் என்பது புதிய விடயமல்ல. இலங்கையின் சிறுகதைகளைப் பற்றிப் பேசுவதாக இருந்தாலும் தென் கிழக்குப் பிரதேசத்தின் சிறுகதைகளைப் பற்றிப் பேசுவதாக இருந்தாலும் கல்முனையை விடுத்து இத்துறை பற்றிப் பேசுமுடியாது. சிறுகதையின் தோற்றும் எப்போது ஆரம்பித்ததோ அப்போதிருந்து அதற்குக் கணிசமான அளவு பங்காற்றியவர்கள் இவர்கள்.

சிறுகதை என்பதும் அதன் அடையாளம் என்பதும் எமக்குப் பழக்கப்பட்டவை. சிறுகதையின் தோற்றும் எப்போது ஆரம்பித்ததோ அப்போதிருந்ததே

அதற்குக் கணிசமானாலும் பங்காற்றிய மாவட்டம் அம்பாறை. மருதூர்க்கொத்தன் அஸைமா வரதராசன் போன்ற பெயர் சொல்லக் கூடிய பரம்பரையொன்று இங்குண்டு. அத்தொடரிலேதான் அஷரஃப் உறங்காத உண்மை யைத் தந்துள்ளார்.

ஓரு சிறுகதையானது இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என மட்டிட்டுக் கூற முடியாது. அது அவரவர் சுயத்தினுடைாகவும் எழுத்தின் மூலமாகவும் வருகின்ற அடையாளம். விமர்சன உரைகருத்துரை என்ற பெயரில் கருத்துக்களை நாம் சொல்லலாமே ஒழிய இந்தக் கட்டுக் கோப்புக்குள்தான் நீங்கள் வர வேண்டுமென்று இழுத்து வருகின்ற வேலையை எந்த எழுத்துக்களுக்கும் செய்து விட முடியாது. அந்த வகையில் அஷரஃப்பின் நூல் அவரது முயற்சி. இம்முயற்சிக்காக அவர் செலவழித்த காலங்கள் அதிகம். ஏனெனில் இதிலுள்ள கதைகள் காலங்கடந்தவையாகவும் இருக்கின்றன.

இதில், பதினொரு சிறுகதைகள் உள்ளன. அளவு ரீதியாகப் பார்க்கும் போது இவை நீளமான கதைகள். கிழக்கு மாகாண கலாசாரத் தினைக்களத்தின் முன்னாள் பணிப்பாளர் சிவப்பிரியா வில்வரெட்னம் – மணிப்புலவர் மருதூர் ஏ. மஜீத்சர்மா ஆகியோரது உரைகள் நூலுக்கு உரமிட்டுள்ளன. சர்மாவின் உரை இந்நூலின் நூலின் இருப்பு – இவருடைய எழுத்தின் அடையாளங்கள் போன்றவற்றை யெல்லாம் புடம் போட்டுள்ளன.

சிறுகதைகள் ஆரம்பகாலச் சிறுகதைத் தளத்திலிருந்து மாறி – தாவித் – தழுவி – பீறி ட்டு இன்று எங்கெங்கோவல்லாம் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. இக்காலத்தில் சிறுகதைகளுக்கான ஒரு வகை மாதிரியாக இக்கதைகளை அடையாளப்படுத்த முடியும். சிறுகதை எழுத்த தொடங்குகின்ற ஒருவருக்கு இந்த நூலைக்காட்டி இப்படித்தான் சிறுகதையின் ஆரம்ப முயற்சி இருக்கும் என்று சொல்ல முடியும்.

முஸ்லிம் தேசங்கள் – முஸ்லிம் இலக்கியங்கள் – முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் – தமிழ் தேசியம் என்றெல்லாம் பேசிக்கொண்டு இலக்கியங்களைக் கூறுபோட்டு அதற்குள் பலவற்றையும் தேடுகின்ற நிலையுண்டு. அது காலத்தின் தேவையென்றும்

சொல்ல முடியும். அப்படிப்பார்க்கும் போது இத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகள் அவற்றிலிருந்து முற்று முழுதாக மாறுகின்றன.

இச்சிறுகதைகள் எதிலுமே மூஸ்லிம் பெயர்தாங்கிய பாத்திரங்கள் இல்லை. அப்படியென்றால் மூஸ்லிம் தேச இலக்கிய காரர்களுக்குள் இருந்து இந்நால் எவ்வாறு தப்பித்துக் கொள்ளப்போகின்றதோ தெரியாது.

சிங்கள் – தமிழ் மக்களோடு தாம் சந்தித்த விடயங்களை எழுதியிருக்கிறார் அஷ்ரஃப். அவர் எடுத்தாண்டிருக்கின்ற விடயங்களுக்குள் மூஸ்லிம் பாத்திரங்களை எடுக்கலாமா? என்றால் அதுவும் கேள்விக்குறிதான். ஏனென்றால் அவர் எடுத்திருக்கின்ற கருவுக்கும் எங்களுடைய வைத்தும்மாவுக்கும் பாத்திரமாவுக்கும் இப்ராகிமுக்கும் வேலை கிடையாது. தான் எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தில் வெற்றி பெற்றோ அல்லது வேறு விதமாகவே இருந்தாலும் ஒரு நாலைத் தந்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

இத்தொகுப்பிலுள்ள முதலாவது கதை ‘வாணி அவள் வாழப்போகிறாள்’ என்பதாகும். இது வழிமையான கதைக்கரு. ஒரு நண்பனுக்காகத் தன் காதலை விட்டுக்கொடுக்கின்ற விடயம்.

‘உறங்காத உண்மைகள்’ என்கின்ற இந்நாலின் தலைப்பைத்தாங்கிய கதையொன்றும் உண்டு. இக்கதை எங்களுக்குள் உறங்காத உண்மைகள் பலவற்றைச் சொல்கின்றது. ஒரு சமூகத்தின் சீர்திருத்தகாரரானாக நின்று கொண்டு தான் கூற நினைத்த விடயங்களைப் பாத்திரங்களினாடக இக் கதையில் பேசியுள்ளார் ஆசிரியர். சனாமியின் வீடுகள் கட்டப்படாமல் சீரழிக்கப்படுவதனை இக்கதையில் சாடுகிறார். இதற்கு அதிகாரிகளும் காரணம் என்கிறார். நாம் சொல்கின்றோம். அதிகாரிகளே காரணம். அகதிவாழ்க்கை அவர்கள் படும் துயரங்களை ஒரு கரைசலாகக் கூறுகிறார். தேர்தல் வரும் போது வந்து மறைந்து விடுகின்ற அரசியல்வாதிகளின் வாக்குறுதிகள் பற்றியும் இக்கதை கூறுகிறது.

‘சாதி சகுணம்’ சாதியினைப்பற்றிய கதை. மஹாகவி து. உருத்திரமூர்த்தி செ. கணேசலிங்கம் போன்றோர் சாதி பற்றி எழுதியுள்ளனர். எனினும் அவர்கள் பேசுவதிலிருந்து விலகி மூஸ்லிம் சமூகத்திலுள்ள

ஒருவர் அக்கருத்தாடலை எடுத்தாண்டிருப்பது வித்தியாசமானது.

‘நல்ல மனங்களின் சந்திப்பில்’ என்ற கதை, தமிழ் சகோதரர் ஒருவர் சிங்களப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்வதால் வருகின்ற உறவுப்பரிமாறல் பற்றிக் கூறுகிறது. மொழி சகோதர உறவுக்குத் தடையல்ல என்பது இதில் இழையோடியுள்ளது.

தொகுப்பிலுள்ள கதைகள், அனுபவங்கள் உடனடக் கருகின்ற அம்சங்களாகவும் பரிசுப்போட்டியில் வென்ற வைகளை எழுதி வருகிறார் அஷ்ரஃப். சிங்கள வெளிவந்தவைகளாகவும் இருப்பது இத்தொகுதியின் பலமாகும். புரிதலுக்கான தலைப்புக்கள்சாதாரண மொழி வழக்குகள் முதலிய சிறப்பம்சங்களும் இதில் உண்டு.

இத்தொகுப்பில் வருகின்ற கதைகள் அனைத்துமே குறிப்பிட்ட ஒட்டத்துக்குள்ளூரும் வகைமைக்குள்ளூரும் நின்று ஊசலாடுகின்றன. நீண்ட வாசிப்பின் பின்னரும் மாற்றங்களை நோக்கிய தேடலை அடுத்தும் இன்னும் நல்ல சிறகதைகள் பலவற்றை அஷ்ரஃப் தருவார் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. அதற்கான பலமான அடித்தளம் இத்தொகுதியில் உண்டு. எது எவ்வாறான போதிலும் (இலங்கை) பிரதேச சிறகதையாளர்கள் வரிசையில் அஷ்ரஃப் தனக்கான இடத்தைப் பிடித்துள்ளார் என்பது தின்னனம். அவரது பணி தொடர வாழ்த்துக்கள்.

முதல் பதிப்பு : அக்டோபர் 2017

விலை : இலங்கை ரூபாய் 400

தொடர்புகளுக்கு : mimazhraf@gmail.com

தாங்கியின் வெட்டுக்காலம்

மங்கலத் திங்கள் மனதெல்லாம் நிறைய தங்கிடும் இன்பம் தயவுடன் அரும்ப பொங்கிடும் பொழுது பூப்பெய்தியதாலே வந்தது விடியல் வண்ணமயமாக.

காவிரி நீருக்காய் கழனிகள் காத்திருக்க கரைகளின் கைதியாய் காவிரி முடங்கி நிற்க பாவுக்குள் வந்தாடும் பைந்தமிழ் குரலாலே யாருக்கும் உணர்வாகி வந்திடு கதிரே.

இயற்கையின் ஒட்டத்திற்கு கரைபோட யாரிங்கே சூரியனும் காற்றும் சுருங்கிடுமா இதனாலே மண்ணைத் தழுவியதால் மாகாவிரி மயக்கமா விண்ணதீர குரல் கூப்பி எழுப்புவாய் மனமே.

சிங்கமென சிலிர்த்தபடி அங்கம் ஆர்ப்பரிக்க பொங்குதமிழ் குரலாலே புதுப்பாடல் நீ பாட தங்குதடையின்றி வந்து நிற்கும் தமிழ்போல இங்கு வந்தே மகிழ்ந்திடுவாள் என்னருமைக் காவிரியே.

பச்சை வண்ண ஆடைக்குள் பதுங்கி நின்ற கழனிமகள் இச்சை கொண்டு இருமாந்த இன்தமிழ் காவிரியால் அச்சமின்றி அகமகிழ்ந்தாள்.. ஆனால் மண்விமுந்தாளே.. இன்று..

தாவிவரும் தண்ணீரின் துள்ளல் இசை கேட்டு மேவிவரும் தென்றலுக்கே மேனி படபடக்கும்.. ஆவிகொண்ட அருந்தமிழ் மக்களுக்கா நானில்லை யென்றுரைப்பாள்.? குரல் கொடு தமிழா..

ஒங்கிக் குரல் கொடுக்க உன்னில் வலுவில்லையா ஏங்கியே மடிகின்ற என்தமிழர் நிலைமாற வாங்கிவந்த வரமென்ன .. அடிபணிந்து போவதற்கா.. தூங்கியது போது துயர்துடைக்கும் விடியலிது.. புயலாய் கிளர்ந்தெழு.. பூபாளம் புரட்சியாக.

பரணி. சுபா. சேங்கர்

வினிமூட்டு நான்கு விழிகள் நூல்வெளியீடு

செல்வி சாந்தினி சையது அவர்களின் வரவேற்பு பரத நாட்டியத்துடன் துவங்கப்பட்ட பிரான்சு தமிழ்நெஞ்சம் பதிப்பக வெளியீடான் ஸி.விஜயலட்சுமியின் வினிமைப்பத்தாண்டிய விழிகள் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு நால் வெளியீட்டு விழா 15.4.2018 அன்று சென்னை டிஸ்கவரி புக் பேலஸில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. சிறப்பு விருந்தினராக கலந்து கொண்ட “ஜெயா தொலைக்காட்சி”யின் தலைமை செய்தி ஆசிரியர் திரு.சதாங்கன் ‘பெண் மனசு’, ‘வினிமைப்பத்தாண்டிய விழிகள்’ இரு சிறுகதைகளும் உணர்வு பூர்வமாக, தாய்மையை, பெண்மையை போற்றும் விதமாக இருந்ததாக பாராட்டினார்.

சட்டமன்ற தொகுதி உறுப்பினர் திரு. ராமசுப்புராம், இயக்குனர் திரு.சுமிரத்னம், இயக்குனர், புரோடியூசர் திரு. Ark. ராஜ ராஜா, அனிச்சமலர் ஆசிரியர் திரு. கலைஞரானி அனைவரும் வாழ்த்துரை வழங்கினர். ■

நான் !

பகலில் எந்தன் இரவைத்தேடி பல நாள் அலைந்தேன் நான்
பகல்போய் இரவில் பல நாள் அலைந்தேன் பகலைத்தேடி நான்
சுகத்தைத் தேடி நித்தம் நித்தம் சுமந்தேன் துயரை நான்
சுமந்த துயருள் சுகமிருந்ததனை சொட்டு மறியேன் நான் !

கொஞ்ச மெனினும் மகிழ்ச்சித்தேடி கோபப்பட்டேன் நான்
கோபத்தி னிருளில் மகிழ்ச்சியைக் காணா வருத்தப்பட்டேன் நான்
அச்சமென்பதை அகல நிறுத்த ஆசைப்பட்டேன் நான்
அகத்திலிருந்த துணிவை ஏனோ அறிய மறந்தேன் நான்

மெச்சத் தகுந்த வாழ்வைத்தேடி உச்சம் பறந்தேன் நான்
உச்சம் பறந்த வேளைதன்னில் உண்மை மறந்தேன் நான்
இச்சை கொண்டு இன்பம் தேடி இயல்லை துறந்தேன் நான்
இல்லத்துள்ளே இன்ப மிருப்பதை ஏனோ மறந்தேன் நான்

தலையை வாலாய் வாலை தலையாய் தவறிப் பார்த்தேன் நான்
தவறினில் தவறை தானறியாமல் தலைக்கனமானேன் நான்
உளைக் களமான உள்ளத்துள்ளே உலகைப் பார்த்தேன் நான்
உலகே இருட்டின் இருட்டாய் தோன்ற ஊமை ஆனேன் நான் !

பொன்மனிதாசன்